

SOLI DEO GLORIA

Solas

číslo 3

leto 2009

v škole poslušnosti

**Ak budete chcieť a budete poslúchať,
budete jesť dobré veci zeme**

Izaiáš 1:19

Milý brat, milá sestra!

Milí priatelia!

Vchádzajúc do sveta, Boží Syn povedal: „Obeti a posvätného daru si nechcel, ale si mi ustrojil telo. Hľa idem, aby som činil, ó, Bože tvoju vôľu“ (Židom 10:5+7). Nebolo poslušnejšieho človeka chodiaceho po tejto zemi, ako bol Boží Syn, Ježiš Kristus. Pri svojom príchode mal neustále na pamäti vykonanie Otcovej vôľe. Žil v poslušnosti Otcovi a naplnenie poslania, ktoré mu Otec zveril, mal vždy pred očami. Nikdy sa od tohto cieľa neodchýlil.

V dokonalej poslušnosti a podriadenosti Otcovi stal sa nástrojom vyjadrenia nekonečnej Božej lásky k stratenému svetu. Skrze Ježiša Krista, ako hovorí Písmo, stala sa milosť a pravda a jeho poslušnosťou mnohí sa stanú spravodlivými. V poslušnosti toho Jedného je základ daru spravodlivosti a večného života.

Učme sa od Neho a žime v poslušnosti viery.

Vaša redakcia

Keď ma chce premôcť clivota...

Keď ma chce premôcť clivota,
Ty, Pane prichádzaš, Ty ma tešíš.
To Tvoja láska, dobrota,
čo moju prázdnotu plní.

Učiň ma Tvojím nástrojom
nech môžem Teba, Tvoju lásku niest
prihotov srdce ku bojom.
Verím, že Ty ma budeš cele viesť.

Doplňaš, čo stráda duch aj duša moja.
Tešíš ma, nech sa nelakám, veď som Tvoja,
aj keď je vôkol mňa len samý hriech a svet,
v ktorom Tvojej lásky a pochopenia niet.

Vďaka, že v Tebe môžem svoju skrýšu mať
a len v Tebe v tomto bezbožnom svete stáť.
Len v Tebe môžem všetkých ľudí milovať,
i tých, čo sa mi budú
pre Tvoje meno posmievať.

Ruth Černá

obsah

Keď ma chce premôcť clivota	1	Vierou spasená Rachab	31
O poslušnosti.....	2	Všetkým, ktorí ho prijali.....	35
Poslušnosť a jej miesto v Svätom		Olga Salamonová – svedectvo	40
Písme	5	Žena, na ktorú nemáme zabudnúť ...	42
Tajomstvo pravej poslušnosti	10	Pomodlil som sa modlitbu prijatia....	44
Čennejšia nad zlato.....	13	Boh je mocný, Jemu sláva	45
Z tmy na svetlo	18	Pokyny.....	45
Blahoslavení krotkí	22	Konferencia Stvorenie	
Ospravedlnenie, viera a skutky.....	27	a súčasná veda	46

O poslušnosti

Lebo ako neposlušnosťou toho jedného človeka stali sa mnohí hriechnymi, tak aj poslušnosťou toho jedného stanú sa mnohí spravodlivými

Rímskym 5:19

Poslušnosť Ježiša ako základ pre naše spasenie

Úplná a dokonalá poslušnosť Božieho Syna vôle svojho Otca je základom pre naše spasenie. Bol poslušný Otcovi, aby sa v Jeho vôle stal Vykupiteľom a Baránkom Božím (Zjavenie 13). „*Preto vchádzajúc do sveta hovorí: Obeti a posvätného daru si nechcel, ale si mi ustrojil telo. V zápalných obetiach ani v obetiach za hriech si nemal záľuby. Vtedy som povedal: Hľa, idem – v záhlaví knihy je napísané o mne -, aby som činil, ó, Bože, tvoju vôľu“ ... „potom riekol: Hľa, idem činiť, ó, Bože, tvoju vôľu“ ... „v ktorej vôli sme posvätení donesenou obeťou tela Ježiša Krista, raz navždy“ (Židom 10:5-10).*

Bol poslušný stať sa človekom, posledným Adamom, aby sa ponížil, vzal ľudské telo (1. Petrov 1:20). Prišiel na túto zem, aby hriech bol potrestaný v tele („*Lebo to, čo bolo nemožné zákonu, nakoľko bol slabý skrze telo, to vykonal Boh pošlúc svojho Syna v podobnosti tela hriechu a príčinou hriechu a odsúdil hriech v tele“*, Rímskym 8:3), aby snal hriechy sveta („*Hľa Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta!*“, Ján 1:29).

Poslušnosť Ježiša vidíme počas celej jeho zemskej existencie. Ani raz nezhrušil, dokonale poslúchal svojho Otca, ktorý je v nebesiach. Hovoril len Otcove slová. Činil len skutky svojho Otca (Ján 8:29). Svojím telesným bytím dokonale

vyjadril a zjavil Otca (Ján 1:18). Ježiš bol poslušný až po smrť na kríži: „*a súc v spôsobe nájdený ako človek ponížil sa stanúc sa poslušným až po smrť, a to po smrť kríža“* (Filipským 2:8).

Boží Syn, Ježiš Kristus, prišiel na túto zem v ľudskom tele, aby ako človek bez hriechu podstúpil smrť za hriech a vykúpil svoj ľud z jeho hriechov (Matúš 1:21). Ako druhý a posledný človek (druhý Adam) odčiniť svojou poslušnosťou neposlušnosť prvého človeka (Adama). Obstal v skúške, keď ho satan pokúšal na púšti (Matúš 4:1-11). Dokonale naplnil Boží zákon vlastným životom („*Nedomnievajte sa, že som prišiel zrušiť zákon alebo prorokov: neprišiel som zrušiť, ale naplniť“*, Matúš 5:17). Tým, že Pán Ježiš svojou poslušnosťou naplnil celú požiadavku Božieho zákona, zástupne každého veriaceho oslobodil od zlorečenstva zákona („*Lebo koniec zákona je Kristus na spravodlivosť každému veriacemu“*, Rímskym 10:4; „*Kristus nás vykúpil spod zlorečenstva zákona tým, že sám sa stal za nás zlorečenstvom, lebo je napísané: Zlorečený každý, kto visí na dreve“*, Galatským 3:13). Len vďaka Ježišovej poslušnosti už nie sme pod zákonom, ale pod milosťou („*Nasledovne, moji bratia, aj vy ste usmrtení zákonu skrze telo Kristovo, aby ste boli vlastníctvom inému, tomu, ktorý to vstal z mŕtvych, aby sme niesli ovocie Bohu“*, Rímskym 7:4). Tak

ako Adamova neposlušnosť priniesla odsúdenie všetkým ľuďom, tak Kristova poslušnosť priniesla omilostenie od trestu za hriech všetkým, ktorí v Neho uverili ako Spasiteľa.

Poslušnosť Ježiša ako základ pre naše posvätenie

Skrze Krista sme sa stali nielen spravodliví, ale aj svätí (Židom 10). Skrze Krista k nám teraz prúdi Boží život, ktorý nás zvnútra premieňa. Tak, ako Adamova neposlušnosť priniesla prekliatie, tak Kristova poslušnosť priniesla požehnanie pre všetkých, ktorí veria v Jeho meno (Skutky 4:12). Keď sme v Kristovi, skrze vieru v evanjelium ukrižovaného a vzkrieseného Syna človeka, sme zmierení s Bohom a môžeme sa k Bohu blížiť (Rímskym 5:1). Sme oslobodení od hriechu (Rímskym 6). Máme z toho úžitok: posvätenie, a istý koniec – večný život (Rímskym 6:22). Teraz už dokážeme slúžiť Bohu a neotročiť hriechu. Teraz sa už dokážeme posväcovať. Teraz už môže byť náš celoživotný program kráčania po úzkej ceste a pripodobňovanie sa Kristovi naplňaný a realizovaný.

Naša poslušnosť

Aby sme boli spasení, musíme byť vo viere poslušní Ježišovi Kristovi: „Kto verí v Syna, má večný život; ale kto nie je vo viere poslušný Synovi, neuzrie života, ale hnev Boží zostáva na ňom“ (Ján 3:36). To znamená, že máme veriť v Krista ako jediného Spasiteľa, veriť všetkému, čo Božie slovo učí o ceste spasenia a pospiehať sa len na to. V tomto zmysle

poslúchať Syna znamená v prvom rade veriť podľa Božieho slova (podľa učenia Pána Ježiša a učenia apoštolov, ktoré im Pán Ježiš odovzdal). Syn Boží je Slovo, to Slovo je Boh, a to Slovo sa stalo telom a prišlo medzi ľudí zjaviť Božiu slávu a priniesť ľuďom poznanie pravdy (Ján 1). Ježiš je cesta i pravda i život (Ján 14:6). Inej pravdy a inej cesty niet. Pridať k tejto pravde akékoľvek ľudské podanie alebo prídavky, znamená neposlúchať Božieho Syna. Musíme byť poslušní v otázke viery („A slovo Božie rástlo, a počet učeníkov sa množil v Jeruzaleme veľmi. I veľký zástup kňazov bol poslušný viere“, Skutky 6:7). My pohania sme dostali milosť cieľom poslušnosti viery („skrze ktorého sme dostali milosť a apoštolstvo cieľom **poslušnosti viery** medzi všetkými národmi za jeho meno“, Rímskym 1:5; „Lebo by som sa neopovážil uraviť nič o tom, čo by nebol skrze mňa vykonal Kristus cieľom **poslušnosti pohanov**, slovom i skutkom“, Rímskym 15:18; „ale zjaveného teraz a oznámeného skrze prorocké písma podľa nariadenia večného Boha cieľom **poslušnosti viery** medzi všetkými národmi“, Rímskym 16:26; „ktorí boríme úmysly a každú vysokosť, ktorá sa povyšuje proti známosti Božej, a zajímame v plen každú myseľ **do poslušnosti Krista**“, 2. Korintským 10:5; „Ó, nerozumní Galatania, kto vás tak omámil, aby ste **neboli poslušní pravde**, ktorým bol Ježiš Kristus prv napísaný pred očami ako medzi vami ukrižovaný?“, Galatským 3:1).

Z viery pramení poslušnosť viery, poslušnosť Božej vôli, aj v rovine nášho každodenného života. Vďaka daru Ducha a novému narodeniu, vďaka tomu, že Boh premenil naše srdcia, že Ježiš nás

oslobodil od hriechu, môžeme žiť a žijeme nový život, ktorého zavŕšením bude večný život po vzkriesení z mŕtvych. Náš život má charakterizovať poslušnosť („Lebo na to som aj písal, aby som poznal vašu dokázanosť, či ste **poslušní ku všetkému**“, 2. Korintským 2:9). Boží Duch nás vedie k poslušnosti („**vyvoleným podľa predzvedenia Boha Otca v **posvätení Ducha k poslušnosti** a k pokropeniu krvou Ježiša Krista: milosť vám a pokoj nech sa rozmnoží!**“, 1. Petrov 1:2). Božia vôľa pre život ospravedlnených skrze Krista je posvätenie („Lebo to je vôľa Božia – vaše

posvätenie,...“, 1. Tesalonickým 4:3). Náš nový život má byť opakom toho starého („**Ako **poslušné deti**, neprispôsobujúc sa drievnejším v svojej nevedomosti žiadostiam**“, 1. Petrov 1:14; „**A tak očistiac svoje duše poslušnosťou pravdy skrze Ducha cieľom nepokryteckého milovania bratstva vrúcne milujte jedni druhých z čistého srdca**“, 1. Petrov 1:22).

Naša poslušnosť, teda to, koho poslúchame, poukazuje na náš stav. Nech nám Pán dá milosť, a zmocňuje nás svojím Duchom, byť poslušnými deťmi Otca.

Redakcia

„Či nevíete, že komu sa vydávate za sluhov cieľom poslušnosti, že ste sluhami toho, koho poslúchate – buď sluhami hriechu na smrť buď sluhami poslušnosti na spravodlivosť?“

Rímskym 6:16

POSLUŠNOSŤ A JEJ MIESTO V SVÄTOM PÍSME

Ak študujeme nejaký biblický pojem, veľmi nám pomáha, keď si prečítame v Písme miesto, ktoré o ňom pojednáva. Keď vidíme kde, ako často a v akej súvislosti sa tento pojem vyskytuje, pochopíme jeho význam.

A. Celkový pohľad na Písmo

Začnime rajom. V 1. M 2:16 čítame: „*A Hospodin Boh prikázal človekovi a riekol: Z ktoréhokoľvek stromu rajskeho budeš slobodne jesť*“. Ďalej: „*Či si azda jedol zo stromu, o ktorom som ti prikázal, aby si nejedol z neho?*“ (3:11).

Všimnite si, že poslušnosť je cnosťou raja. Jedine ona tam človeku umožňuje pobyt, a je to tiež jediná požiadavka, ktorú na neho Stvoriteľ kladie. Nehovorí sa tu o viere, láske alebo pokore – lebo poslušnosť zahrňuje v sebe toto všetko. Tak ako príkaz poslušnosti je najvyššou požiadavkou Božej zvrchovanosti, tak aj poslušnosť človeka je rozhodujúca o jeho určení.

Poslušnosť je jediná nevyhnutná vlastnosť v živote človeka

Pozrime na koniec Biblie. V jej poslednej kapitole čítame: „*Blahoslavení, ktorí zachovávajú Jeho prikázania, aby mali právo k drevu života...*“ (Zj 22:14). V 12. a 14. kapitole knihy Zjavenia je tá istá myšlienka. Čítame tam o ľudoch zo semena ženy, „*ktorí zachovávajú prikázania Božie a majú svedectvo Ježiša Krista*“ (12:17). A o trpezlivosti svätých čítame „*...tí, ktorí ostrihajú prikázania Božie a vieru Ježišovu*“ (14:12).

Od začiatku až do konca, od strateného raja až do raja opäť nájdeneho, platí nezmeniteľný zákon, že len poslušnosť umožní prístup k stromu života a k Božej priazni.

A ak sa pýtate, ako sa stalo, že neposlušnosť na počiatku, ktorá uzavrela vstup k stromu života, sa na konci zmenila na poslušnosť, čím bol znovu získaný prístup k tomuto stromu – obráťte sa k obsahu, ktorý leží uprostred medzi začiatkom a koncom, t.j. ku Kristovmu krížu. V epištole Rímskym 5:19 čítame: „*...tak aj poslušnosťou toho jedného stanú sa mnohí spravodlivými*“. Vo Filipským 2:8-9: „*ponížil sa a bol poslušný do smrti a to až do smrti na kríži. Preto ho aj Boh povýšil...*“. Alebo Židom 5:8-9: „*on, hoci bol Syn, naučil sa poslušnosti z toho, čo trpel, a súc zdokonalený stal sa všetkým, ktorí ho poslúchajú, pôvodcom večného spasenia*“. Vidíte, že celé vyslobodenie, ktoré nám Kristus vydobyl, záleží na prvom mieste na poslušnosti. Krása Jeho spasenia je v tom, že nás vracia k životu poslušnosti. Takým životom môže stvorenie oslavovať svojho Stvoriteľa a od Neho i prijať slávu, na ktorej sa má, podľa Jeho želania, podieľať. Raj, Golgota i nebo prehlasujú jednohlasne: „*Dieta Božie! Prvá a posledná vec, ktorú Boh od teba žiada, je jednoduchá, všetkoobsahujúca a dôsledná poslušnosť*“.

B. Pohľad do Starého zákona

Aj tu si musíme povšimnúť, že pri každom rozhodovaní a čine má poslušnosť vždy významné miesto.

O Noachovi je napísané: „A Noach učinil všetko tak, ako mu prikázal Boh, tak učinil“ (1. M 6:22; 1. M 7:9+16). Len poslušný človek môže plniť príkazy, ktoré sú mu zverované Bohom.

Všimnime si Abraháma, otca vyvoleného národa: „Vierou ... Abrahám uposlúchol Boha ...“ (Žd 11:8).

Štyridsať rokov už bol v tejto škole poslušnosti viery, keď chcel Boh jeho vieru zdokonaľiť a korunovať ju množstvom požehnaní. A dostal ho za naozaj vrcholný prejav poslušnosti. Keď zviazal svojho syna na oltári, prišiel Boh k nemu a povedal: „Na seba samého som prisahal ... požehnám, áno požehnám ťa a rozmnožiť rozmnožím tvoje semeno... a v tvojom semene budú požehnané všetky národy zeme, pretože si poslúchol na môj hlas“ (1. M 22:16-18).

A Izákovi povedal: „...a postavím prísahu, ktorú som prisahal Abrahámovi, ... pretože Abrahám poslúchol na môj hlas...“ (1. M 26:3-5). Ako nevýslovne milá je poslušnosť v Božích očiach a aká nevyhovujúca je odplata, ktorú za ňu človeku dáva.

Ak chceme byť požehnaním pre svet, musíme byť predovšetkým poslušní ľudia. Pán Boh a aj ľudia nás musia poznať podľa jediného znaku, ktorým je úplné podriadenie našej vôle vôli Božej.

Obráťme sa teraz k Mojžišovi. Na hore Sinaj ho Boh poveril poslanstvom pre Izraelský ľud: „...ak skutočne budete poslúchať môj hlas, ... budete mi zvláštnym vlastníctvom nad všetky národy“ (2. M 19:5).

Všimnime si svätyné, v ktorej mal Boh prebývať. V posledných troch kapitolách 2. Mojžišovej máme devätnásťkrát napísané: „podľa toho ako prikázal

Hospodin Mojžišovi, tak učinil“. A potom „sláva Hospodinova naplnila stánok“.

V 3. Mojžišovej v 8. a 9. kapitole máme tieto slová, vzťahujúce sa k posväteniu kňazov i stánku, napísané dvásťkrát. A potom tam stojí: „a vtedy sa ukázala sláva Hospodinova všetkému ľudu. A vyšiel oheň pred tvári Hospodinovej a strávil, čo bolo na oltári“.

Keď ľud už mal vstúpiť do Kanaánu, pre veľkú neposlušnosť musel znova začať štyridsaťročné blúdenie po púšti. Čítajme v 5. Mojžišovej všetko, čo hovorí Mojžiš pri pohľade na zaslúbenú zem, a uvidíme, že v Biblii niet knihy ako tejto, ktorá by častejšie používala slova „poslúchať“, alebo ktorá by častejšie hovorila o požehnaní, ktoré z poslušnosti plynie. Všetko je obsiahnuté v slovách: „predkladám požehnanie..., keď budete počúvať... a zlorečenie, keby ste nepočúvali na prikázania...“ (5. M 11:27-28).

Áno, požehnanie „ak budete poslúchať“! – poslušnosť je kľúč požehnaného života. Kanaán, práve tak ako raj, keď je miestom poslušnosti, je aj miestom požehnaní. Chráňme sa prosiť len za požehnanie. Starajme sa o poslušnosť a Boh sa postará o požehnanie. Nech mojou jedinou túžbou ako kresťana je dokonalá poslušnosť a snaha ľúbiť sa Bohu.

Zastavme sa pri ustanovení izraelských kráľov. V prípade Saula je prísne napomenutie, že človek, ktorého Boh poveril vládou nad Jeho ľudom, musí dokonale poslúchať. Samuel prikázal Saulovi, aby čakal sedem dní, kým príde a bude obetovať, a potom mu povie, čo má urobiť (1. Sam 13:8-14). Keď Samuel neprichádzal, Saul obetoval sám (1. Sam 13:8-14). Keď Samuel prišiel, povedal

Saulovi: „*neostríhal si prikázania Hospodina, svojho Boha, ktoré ti prikázal... ale teraz neobstojí tvoje kráľovstvo..., lebo si neostríhal toho, čo ti prikázal Hospodin*“.

Boh nepoctí neposlušného človeka! Saulovi bola druhýkrát daná príležitosť, aby preukázal, čo bolo v jeho srdci. Je vyslaný, aby vykonal Boží súd nad Amalechom. Poslúchne. Zhromaždí vojsko v počte dvestotisíc mužov, vydá sa s nimi na púšť a zničí Amalecha. Avšak zachoval najlepší dobytok a kráľa Agaga, hoci mu Boh nariadil, aby všetko dokonale vyhladil a ničoho nešetřil. A Boh hovorí k Samuelovi: „*Lutujem, že som Saula ustanovil za kráľa, lebo ... nevykonal mojich slov*“. Keď prišiel Samuel, Saul dvakrát tvrdil: „*vykonal som slovo Hospodinovo*“ a „*veď poslúchol som hlas Hospodinov*“.

Mnohí by si mysleli, že tak aj urobil. Avšak jeho poslušnosť nebola úplná. Boh žiadal presnú a naprostú poslušnosť, keď hovoril: „*... zahľadte ako prekliate všetko, čo má! Nezlutuješ sa nad ním...*“. To však Saul neurobil. Ušetril najlepšie z drobného stáda na obeť Hospodinovi (1. Sam 15:21). A Samuel mu preto hovoril: „*Poslúchať je lepšie ako obetovať... Preto, že si ty zavrhnul slovo Hospodinovo, zavrhnul aj on teba...*“ (1. Sam 15:22).

To je smutná výstraha. Nestačí len „dost veľká“ poslušnosť, ktorá len čiastočne plní Božie rozkazy – to predsa nie je poslušnosť, akú vyžaduje Boh! On hovorí o každom hriechu a o každej neposlušnosti: „*...zahľad ako prekliate! Nezlutovávaj sa...*“.

Nezlutovávaj sa... Nech nám Pán Boh milostivo zjaví, či ideme naozaj celkom s Ním a či sa snažíme dokonale

vyhladiť všetko a či nešetříme niečo, čo nie je v dokonalom súlade s Jeho vôľou. Len poslušnosť z celého srdca aj v tých najmenších drobnostiach môže uspokojiť Boha. Nech ťa neuspokojuje nič menšieho! Inak – zatiaľ čo ty hovoríš: „Neuposlúchol som“ Boh už odpovedá: „Zavrhol si reč Hospodinovu“.

Ešte slovo zo Starého zákona. Kniha proroka Jeremiáša obsahuje (hneď po piatej knihe Mojžišovej) najčastejšie slovo „poslúchať“. Je to však žiaľ veľmi často v spojení s nárekom, že ľud neuposlúchol. Boh vyjadruje svoje jednanie s predstaviteľmi židovského národa slovami: „*Ale iba toto som im prikázal a povedal som: Počúvajte na môj hlas, a budem vám Bohom...*“ (Jeremiáš 7:22-23).

Keby Pán Boh dal, aby sme pochopili, že všetko, čo On hovorí o obetiach i o obeti Jeho milovaného Syna, je podriadené jednej veci: Aby sa jeho stvorenie vrátilo k plnej poslušnosti. Jedinou bránou pochopenia významu slova „*Budem vaším Bohom*“ je: „*Poslúchajte môj hlas...*“.

C. Pohľad do Nového zákona

Stredom Nového zákona je postava Ježiša Krista. On vyvýšil význam poslušnosti tým, že ju položil ako jediný dôvod pre svoj príchod na túto zem. Vyjadril to týmito slovami: „Idem, aby som činil, Otče, Tvoju vôľu!“ Pred ľuďmi vyznával: „Nehľadám svoju vlastnú vôľu, ale vôľu toho, ktorý ma poslal...“.

O všetkom, čo robil a trpel, aj o svojej smrti, vrazil: „*Toto prikázanie som prijal od svojho Otca*“. Ak sa zaoberáme jeho učením, vidíme, že takú poslušnosť, akú sám zachováva, vyžaduje aj

od každého, kto je jeho učeníkom. Celá Jeho služba, od začiatku až do konca, sa vyznačuje poslušnosťou – a tá je pravou podstatou spasenia.

Kázanie na hore začína Pán Ježiš slovami, že nikto nemôže vstúpiť do kráľovstva Božieho, len ten, kto činí vôľu Jeho Otca, ktorý je v nebesiach. Vo svojom poslednom rozhovore s učeníkmi podivuhodne objasňuje duchovné vlastnosti pravej poslušnosti zrodenej z lásky a láskou ovládanej. Len taká poslušnosť otvára cestu k Bohu. Vryte si do srdca tieto podivuhodné slová: „*Ak ma milujete, zachovávajúte moje prikázania. A ja budem prosiť Otca... a dá vám iného Tešiteľa... Ducha pravdy... Kto má moje prikázania a ostríha ich, to je ten, kto ma miluje; a ten, kto mňa miluje, bude milovaný od môjho Otca, i ja ho budem milovať a zjavím mu seba... Keď ma niekto miluje, ten bude ostríhať moje slovo, a môj Otec ho bude milovať, a prideme k nemu a urobíme si u neho prírýtok*“ (Ján 14:15+17+20-23).

Žiadne slová nemôžu jednoduchšie a zároveň mocnejšie vyjadriť miesto, ktoré Kristus určuje poslušnosti:

- a) len milujúce srdce jej je schopné,
- b) skrze ňu dostaneme všetko, čo nám Boh chce dať zo svojho Svätého Ducha, zo svojej obdivuhodnej lásky a zo svojej prítomnosti v Pánovi Ježišovi Kristovi.

Ako často a ako horlivo sme prosili za to, aby sme zostávali v Kristovi. Mysleli sme, že je potrebné viac študovať Božie Slovo, viac viery, viac modlitieb a užšieho spojenia s Bohom, pričom sme prehliadli tú jednoduchú pravdu, ktorú nás Pán Ježiš tak výrazne učil: „*Ak budete zachovávať moje prikázania*

nia zostanete v mojej láske“ zároveň s Božským zapečatením „*...ako aj ja som zachoval prikázania svojho Otca a zostávam v Jeho láske...*“ (Ján 15:10).

Jediný spôsob pre Neho a pre nás tu na zemi, ako zostať v Božej láske, je zachovávať Jeho prikázania. Kým nebude spojenie medzi najhlbšou Božou láskou v nebi a našou úprimnou poslušnosťou na zemi, nemôže sa nám Kristus plne zjaviť (Ján 14:20).

Teraz venujme pozornosť učeníkom Pána Ježiša. „*A my sme jeho svedkami v tých veciach i Svätý Duch, ktorého dal Boh tým, ktorí ho poslúchajú*“ (Skutky 5:32). Vidieť, že Peter dobre vie, že Letniciam muselo predchádzať úplné podriadenie sa Kristu. V slovách „*Viac sa patrí poslúchať Boha ako ľudí*“ je jasné jeho (a Jánovo) stanovisko ako človeka – poslušnosť až do smrti. Nič na zemi sa neodváža jej prekážať ani v nej brániť tomu, kto sa celkom oddal Bohu.

Na začiatku i na konci Pavlovej epištoly Rímskym sú slová: „*poslušnosť viery medzi všetkými národmi*“ (Rim 1:5; 16:26). Apoštol nám tu ukazuje, prečo sa vlastne stal apoštolom. Hovorí o tom, čo Boh urobil, aby „*pohania poslušnosť prijali*“. Učí nás tomu, že ak sme ospravedlnení, stávame sa služobníkmi poslušnosti a spravodlivosti. Ako neposlušnosť Adama a naša, bola príčinou smrti, tak Kristova a naša poslušnosť, je jedinou vecou, ako tvrdí evanjelium, ktorá získava prístup k Bohu.

Vieme dobre, ako nás Jakub napomína, aby sme neboli len poslucháči Slova, ale jeho činitelia a vysvetľuje, ako Abrahám bol ospravedlnený a ako bola jeho viera zdokonalená.

V 1. epištole Petra v 1. kapitole jasne poznávame, ako Peter nazeral na poslušnosť. V druhom verši tejto kapitoly hovorí: „*Vyvoleným... v posvätení Ducha Svätého, ku poslušnosti a pokropeniu krvou Ježiša Krista...*“. Ukazuje tu, že naša poslušnosť bola vo večnom pláne u Otca, že je predmetom práce Svätého Ducha a hlavným základom Kristovho diela spasenia. V 14. verši tejto kapitoly píše: „*Ako poslušní synovia*“, t.j. narodení z poslušnosti, poznamenaní ňou a poddaní jej, „*buďte svätí, v každom obcovaní*“.

V 1. Petrovom liste 1:22 čítame: „*... očistiť svoje duše poslušnosťou pravdy...*“. To znamená, že celé prijatie Božej pravdy nezáleží len na súhlase alebo na silnom pohnutí jednotlivca, ale je to bezpodmienečné podriadenie života vláde Božej pravdy. Život kresťana je teda životom poslušnosti.

Známe sú aj jednoznačné Jánove výroky, ako napr.: „*Ak vraví niekto: Zním Ho, a prikázania Jeho nezachováva, je klamár...*“. Poslušnosť je vysvedčenie kresťana. „*...Nemilujme len slovom, ani jazykom, ale skutkom a pravdou!* A potom: „*... pred Jeho tvárou uspokojíme svoje srdcia... A za čokoľvek prosíme, berieme od Neho; lebo Jeho prikázania zachováваме a to, čo je milé pred Jeho tvárou, činíme*“.

Poslušnosť je tajomstvom dobrého svedomia a dôvery, že nás Boh počuje.

„*To je láska Božia, aby sme zachovávali Jeho prikázania*“ (1. Jn 5:3). Poslušnosť, ktorá zachováva Jeho prikázania „je rúchom, v ktorom ukrytá a neviditeľná láska sa sama zjavuje a podľa miery poslušnosti sa poznáva“.

Také miesto zaujíma poslušnosť v Svätom Písme, v Božej myslí a v srdciach Jeho služobníkov. Aj my sa máme pýtať: „*Zaujíma také miesto aj v mojom srdci a mojom živote?*“ Dali sme poslušnosti skutočne tú najvyššiu vládu nad sebou tak, ako si to Pán Boh praje, aby nás nadchla ku každej práci a vždy keď k Nemu pristupujeme?

Ak sa skutočne oddáme hľadaniu, môže sa stať, že prideme k poznaniu, že nemôžeme dosiahnuť hlbšieho požehnania Božej milosti a plnej radosti z Božej lásky a blízkosti jednoducho preto, že naša poslušnosť nie je taká, akú ju predpokladá a vyžaduje u nás Boh. Že nie je začiatkom a víťazným koncom nášho kresťanského života.

Nech táto naša úvaha prebudí v nás horlivú túžbu po plnom poznaní Božej vôle týkajúcej sa tejto pravdy. Prosme za to, aby nám Svätý Duch ukázal, aký nedokonalý je život kresťana, ak v ňom nevládne poslušnosť a ako sa tento život môže zmeniť na život dokonalej poslušnosti. Je isté, že Boh v Ježišovi Kristovi nám taký život chce umožniť.

Andrew Murray

Redakčne skrátená I. kapitola publikácie Andrew Murray „Škola poslušnosti“.

Poznámka redakcie: V prehojnej kresťanskej literatúre dostupnej v našej kultúre je z Kristovho diela vykúpenia a spásy veľmi málo pozornosti venované práve tomu, čo je základom tohto diela – tým je Jeho, Kristova, poslušnosť Otcovi. V tomto smere je výnimkou práve dielo Andrewa Murraya „Škola poslušnosti“ vydané v roku 1898. V tomto čísle z neho uvádzame dve redakčne upravené a skrátené kapitoly.

Tajomstvo pravej poslušnosti

On, hoci bol Syn, naučil sa poslušnosti z toho, čo trpel
Židom 5:8

Dovoľte, aby som hneď na začiatku povedal, že verím, že tajomstvo pravej poslušnosti spočíva v úzkom príbuzenstve s Bohom. Všetka snaha po plnej poslušnosti sa stretáva s nezdarom, ak nezískame a nemáme prístup k trvalému spoločenstvu s Ním. Je to potom svätá Božia prítomnosť, ktorej sme si stále vedomí, a ktorá nás chráni pred neposlušnosťou.

Neposlušnosť je výsledkom porušeného života. Naprávanie porušeného života presvedčaním a karhaním môže síce byť účelné, ale je potrebné zamerať sa inde: k zdôrazneniu potreby iného, nového života, v ktorom je poslušnosť prirodzená – je jeho prirodzenou vlastnosťou. Život porušený nepravidelným a nestálym spoločenstvom s Bohom musí byť uzdravený a obnovený. Len vtedy bude možná plná poslušnosť. Tajomstvo pravej poslušnosti je návrat k úzkemu a trvalému obecenstvu s Bohom.

Naučil sa poslušnosti (Židom 5:8)

Prečo to bolo potrebné? A aké požehnanie nám tým Pán Ježiš prináša?

Utrpenie je človeku nepriradené a naša vôľa sa mu musí podrobiť. Kristus potreboval utrpenie, aby sa v ňom mohol naučiť poslušnosti a podriadeniu svojej vlastnej vôle vôle Otcovej. Musel sa naučiť poslušnosti, aby sa ako náš Najvyšší kňaz mohol stať dokonalým. Naučil sa poslušnosti, bol poslušný až po smrť a „stal sa všetkým, ktorí ho

poslúchajú, pôvodcom večného spasenia“ (Žd 5:9).

Na zemi bol Kristus žiakom poslušnosti. Teraz, súc v nebesiach, vyučuje poslušnosti svojich učeníkov, ktorí sú na zemi. On nás ju vyučuje a zároveň ju v nás spôsobuje. Akým spôsobom nás ju vyučuje? Čo nájdeme v Kristovej škole poslušnosti? Nájdeme v nej učiteľa, učebnicu a žiakov.

a) Učiteľ

Teraz, keď nás On sám učí, robí to väčšinou tak, že nám najprv odкрýva tajomstvo svojej vlastnej poslušnosti. Povedal som, že moc pravej poslušnosti spočíva v neskalenom osobnom príbuzenstve s Bohom. Tak tomu bolo aj u Pána Ježiša. O svojom učení hovorí: „*lebo ja som nehovoril sám od seba, ale ten, ktorý ma poslal, sám Otec, mi prikázal, čo mám povedať a čo hovoriť. A viem, že jeho prikázanie je večný život. Čo teda ja hovorím, ako mi povedal Otec, tak hovorím“* (Ján 12:49-50).

Kristus neprijal toto prikázanie hneď vo večnosti ako časť Otcovho poverenia pre svoj príchod na zem. Vôbec nie. Deň po dni, každý okamih žil v nepretržitom spojení s Otcom a podľa potreby prijímal Otcovo naučenie. Či nepovedal: „*A tak odpovedal Ježiš a riekol im: Ameň, ameň vám hovorím, že Syn nemôže robiť nič sám od seba, iba to, čo vidí činiť svojho Otca, lebo čokoľvek on činí, to podobne činí aj Syn. Lebo Otec má rád Syna a ukazuje mu všetko, čo sám činí. A ukáže mu ešte i väčšie*

skutky než tieto,...“ (Ján 5:19-20). „Ale aj jestli ja súdim, môj súd je pravdivý, lebo nie som sám, ale som ja a ten, ktorý ma poslal, Otec“ (Ján 8:16). „Ale ten, ktorý ma poslal, je pravdivý, a ja, čo som počul od neho, to hovorím svetu“ (Ján 8:26). Všade je zjavná jeho závislosť na stálom obecenstve s Otcom a závislosť na Ňom.

Kedykoľvek náš Pán hovoril o svojom príbuzenstve s Otcom, robil tak preto, aby nám ukázal vzor, aké má byť naše príbuzenstvo s Ním a skrze Neho i príbuzenstvo s Otcom. U nás – práve tak ako bol u Neho – je život stálej poslušnosti možný len vtedy, keď máme stále obecenstvo s Ním a od Neho sa učíme.

b) Kniha príkazov – učebnica

Kristovo priame spojenie s Otcom ho neurobilo nezávislým na Svätom Písme.

V Božej škole poslušnosti je len jedna jediná kniha príkazov – tá istá pre starých, mladých i deti. Je ňou Biblia. Keď sa Pán Ježiš učil poslušnosti, používal tú istú knihu ako my. Neodvolával sa na Písmo len vtedy, keď mal niekoho učiť alebo niekoho presvedčiť, ale potreboval ho ako sprievodcu pre svoj denný duchovný život. Od počiatku až do konca svojho pozemského života žil Slovom Božím.

„Je napísané“ bol meč Ducha, ktorým porazil satana. „Duch Pána Hospodina je na mne“ (Iz 61:1; Lk 4:18) – toto slovo bolo Jeho presvedčenie, ktorým začal svoje kázanie (službu). Úslovie „aby sa naplnilo Písmo“ bolo mu svetlom, skrze ktoré sa podrobil každému utrpeniu a vydal seba až na smrť. Po svojom z mŕtvych vstaní „vykladal im, čo kde vo všetkých písmach je napísané

o ňom“ (Lk 24:27). V Písme našiel Boží plán a vyznačenú cestu. Vydal sa po nej poslušne. Ponorený do Božieho slova a zaujatý jeho plnením, dostával od Otca neustále priame pokyny.

Písmo nebolo napísané preto, aby rozšírilo naše vedomosti, ale aby usmernilo náš život: „aby bol človek Boží dokonálny, ku každému dobrému skutku pripravený“ (2. Tm 3:17). „Vtedy sa divili Židia a hovorili: Ako zná tento písma, keď sa neučil? Na to im odpovedal Ježiš a riekol: Moje učenie nie je moje, ale toho, ktorý ma poslal. Ak niekto chce činiť jeho vôľu, ten bude vedieť o tom učení“ (Ján 7:15-17).

Uč sa od Krista rozpoznávať v Písme všetko, čo je tam napísané o zjavení Boha, o Jeho láske a Jeho rade. Ako dosiahnuť toho, aby bol človek schopný činiť Jeho vôľu a aby sa navrátil k dokonalej poslušnosti, ktorú si Boh praje, a ktorá sama je požehnaním?

V Božej škole poslušnosti je jedinou knihou Božie slovo. Sám Boh učil Krista, kedy a ako používať toto slovo. Je to On, ktorý u proroka Izaiáša (50:4) hovorí: „Pán Hospodin mi dal jazyk učeníých, aby som vedel obcerstviť ustalého slovom. Budí každého rána, budí mi ucho, aby som počúval ako učení“ . I nás podobne učí poslušnosti, ktorej sa bol skôr učil sám, tým, že dáva do nášho srdca Svätého Ducha, ktorý je tlmočníkom slova. Práca Svätého Ducha, ktorý v nás prebýva, je tlmočiť slovo, ktoré čítame alebo na ktoré myslíme, aby toto slovo v nás účinne pracovalo – na našej vôli, láske a celej našej bytosti. Slovo Božie je mocnou silou len vtedy, keď nás učí Svätý Duch.

U človeka nie je vždy poznanie a chcenie v súlade s činéním. Chcenie

a konanie býva pre nedostatok moci od poznania a vôle oddelené, ba dokonca býva s nimi v rozpore. V prítomnosti Svätého Ducha však tomu tak nebýva. Všetko, čo Svätý Duch ukazuje, dáva a činí, je zároveň pravdou a mocou Božou. Učte sa prosím veriť, že len keď vás Kristus skrze Svätého Ducha bude učiť rozumieť Božiemu slovu a prijať ho, len vtedy sa naučíte poslúchať tak, ako poslúchal On.

c) Žiak

Náš Pán nás učí poslušnosti tým, že nám odhaľuje tajomstvo, ako sa v neustálej závislosti na Otcovi učil poslušnosti On. Videli sme, ako nás učí používať Svätú knihu tak, ako ju používal sám: totiž ako Božiu zjavenú vôľu o nás, pričom Svätý Duch nám vykladá obsah písaného slova.

Študent (žiak) sa musí celkom podrobiť svojmu učiteľovi. Poddať sa jeho vedeniu. Dokonale mu dôverovať a venovať mu toľko času, koľko sa od neho vyžaduje. Ohotne sa vzdá svojej múdrosti a dáva sa viesť onou vyššou. Dobrý žiak lipne na svojom majstrovi a nikdy neváha podrobiť sa mu. Žiak venuje svojmu učiteľovi toľko pozornosti, koľko jej on požaduje. Majster určuje, koľko času musí byť venované osobnému rozhovoru a vyučovaniu.

Kristus žiada toto úplné podriadenie sa Jeho vedeniu a bezpodmienečné poddanie sa Jeho autorite. Prichádzame k Nemu a žiadame Ho, aby nás učil tomuto „stratenému umeniu“ hľadať a počúvať Boha, aké bolo vlastné Jemu

samému. Pýta sa, či sme ochotní poslúchať aj vtedy, keď nás to bude niečo stáť. Znamená to celkom a úplne zaprieť sám seba. To znamená byť ochotný činiť všetko, čo On odo mňa žiada.

Jediným spôsobom ako sa niečo naučiť, je jednoducho uposlúchnuť návod. Naučiť sa od Krista poslušnosti je možné len vtedy, ak sa uskutočňovanie Jeho vôle stane jediným prianím a potešením nášho srdca.

Takto v plnej šírke aj my musíme dôverovať svojmu Pánovi. Vedť prišiel až z neba, aby sa naučil poslušnosti a mohol ju potom vyučovať nás. Jeho poslušnosť je pokladnica, z ktorej je možné nielen splatiť dlh našej bývalej neposlušnosti, ale aj obstaráť si milosť na našu terajšiu poslušnosť.

Poslušnosť Bohu je „nebeské umenie“ tak nezvyklé našej povahe. Vedť aj sám Syn sa jej učil pomaly a dlho. Nesmieme sa diviť, že všetkému hneď nerozumieme. Nesmieme sa tiež diviť, že všetko vyžaduje viac času na premýšľanie pri Kristových nohách. Viac modlitieb a čakania v úplnej závislosti a sebaobetovaní, ako sme mnohí z nás ochotní Mu venovať. Predsa však obeťme tento čas!

V Ježišovi Kristovi sa nebeská poslušnosť stala opäť ľudskou. Stala sa naším rodným právom a dychom nášho života. Viňme sa teda k Nemu, verme Mu a žiadajme si Jeho stálu prítomnosť. S Ježišom Kristom, ktorý nás naučil poslušnosti ako náš Spasiteľ, môžeme žiť poslušný život.

Andrew Murray

Redakčne skrátená III. kapitola publikácie Andrew Murray „Škola poslušnosti“.

Cennejšia nad zlato

...aby dokázanie sa vašej viery, o mnoho cennejšie nad zlato, ktoré hynie, ale sa ohňom skúša, bolo vám nájdené na chválu, na česť a na slávu pri zjavení Ježiša Krista

1. Petrov 1:7

Aká je odpoveď na otázku: „Čo je cennejšie nad zlato?“ V jednej ľudovej rozprávke sa hovorí: soľ je cennejšia nad zlato! Aká by bola odpoveď, keby sme ju hľadali v Biblii?

Podľa Biblie *viera* alebo aj *dokázanie viery*, je omnoho cennejšie nad zlato. Máme viaceré verše v Biblii, ktoré ukazujú na veľkú cenu viery a jej nezastupiteľnú hodnotu. V ďalšom sa na niektoré z nich pozrieme, ale teraz ešte rozviňme otázku, prečo je to tak, že *viera* a jej dokázanie sa je cennejšia nad zlato. Uvedieme aspoň tri dôvody, prečo je to tak.

Po prvé preto, lebo zlato a ani iný pozemský majetok nikoho neprivedú do spasiteľného vzťahu s Kristom. Dokáže to len *viera*. Preto Písmo hovorí: *„aby dokázanie sa vašej viery, o mnoho cennejšie nad zlato, ktoré hynie, ale sa ohňom skúša, bolo vám nájdené na chválu, na česť a na slávu pri zjavení Ježiša Krista“* (1. Petrov 1:7). Apoštol Peter sa pozerá do budúcnosti na moment, keď sa Pán Ježiš opäť vráti. Len *viera* prenesie úžitok z Božieho spasenia cez Krista na konkrétného človeka. Peter to opisuje ako chválu, česť, slávu, ktorou Pán zahrnie veriacich.

Najväčšia životná potreba človeka: najšť odpustenie a očistenie od hriechov, sa nedá dosiahnuť zlatom ani iným zemským majetkom – a to je druhý dôvod, prečo je *viera* cennejšia nad zlato. Preto Peter hovorí: *„vediac, že nie porušiteľnými*

vecami, striebrom alebo zlatom, ste vykúpení z márneho svojho obcovania, podaného otcami“ (1. Petrov 1:18). A potom hovorí o drahocennej krvi Ježiša Krista: *„ale drahocennou krvou ako bezvadného a nepoškvrneného baránka, Krista“* (verš 19). Takže *viera* je cennejšia nad zlato, lebo ma prepája s Pánom Ježišom a prepája ma so spasením. Iné prepojenie a iná možnosť nie je.

A po tretie: ani do duchovného rastu, do života v posvätení, nič iné neuvedie, iba *viera*. Nemôžeme rásť bez viery. Zlato a ani iný zemský majetok ma neuvedú do každodenného života na Božiu slávu. Takýto život musí prameniť z viery.

Ukážeme si, prečo musím hľadať *vieru* a v nej rásť.

1. Pretože bez viery nikto neuvidí Kristovu slávu a dobrotu: *„u ktorých boh tohto sveta oslepil zmysly, zmysly neveriacich, aby sa im nezablesklo osvietenie evanjelia slávy Kristovej, ktorý je obrazom Boha“* (2. Kor 4:4). Čo tým myslím, keď teraz hovorím o viere? Pod vierou tu mám na mysli schopnosť vidieť Kristovu slávu a dobrotu. *Viera* je teda kresťanov zrak, ktorým vidí duchovné skutočnosti, o ktorých hovorí Písmo. Kristova sláva a dobrota v časnosti nie je odkrytá

zmyslovo viditeľným spôsobom, ako raz bude na novej zemi a v novom nebi, ale pravdivá skutočnosť tohto mi je známa a dostáva sa blízko ku mne vierou. Vierou tomu rozumiem, vierou som to prijal, vierou to vidím a vierou som o tom uistený.

2. Pretože bez viery nikto nemôže žiť život, ktorý sa páči Bohu „*A bez viery nie je možné líbiť sa Bohu. Lebo ten, kto prichádza k Bohu, musí veriť, že je, a že tým, ktorí ho snažne hľadajú, je odplatiteľom*“ (Židom 11:6). Bez viery sa nikto nemôže páčiť Bohu. Nikto nemôže žiť život, ktorý sa bude Bohu páčiť, ak nemá vieru. Ďalej tiež nikto nemôže bez viery konať pravé dobro. „*Ale ten, kto pochybuje, keď je, je odsúdený, lebo to nie je z viery. A všetko, čo nie je z viery, je hriech*“ (Rim 14:23). Na začiatku listu Rímskym Pavol opisuje svoje apoštolské poslanie ako také, ktoré má za cieľ priviesť pohanov do poslušnosti z viery (Rim 1:5). To celé preto, aby boli schopní konať pravé dobro, lebo čo nie je z viery, je hriech. Preto je viera dôležitá. Cez ňu sme prijali ospravedlnenie a cez ňu musíme konať pravé dobro.

3. Bez viery nikto nebude milovať Boha, poslúchať Ho a milovať blížneho: „*Lebo v Kristu Ježišovi ani obriezka nič neoláďže ani neobriezka, ale viera pôsobiaci skrze lásku*“ (Gal 5:6). Skutočná láska bude u kresťanov prameniť z viery, bude vychádzať z viery. Na inom mieste Pavol hovorí: veľmi rastie vaša viera a množí sa láska (2. Tes 1:3). Tieto dve veci sa neodtrhnú, budú spolu. Preto Satan bude stáť proti viere, preto duchovný život nie je možný bez viery. Teraz myslím na vieru, ktorá nás bude

nonstop naplňovať, sýtiť, a ktorá nás vedie k Pánovi ako zdroju uspokojenia – vtedy budeme rásť. Viera sa potom chopí prostriedkov duchovného rastu, lebo budem uistený o ich zmysle, účinnosti, význame a že za nimi je Boh, a že cez tie prostriedky živý Boh koná. Pôjdem sa modliť, lebo viem, že živý Boh počuje – a to bude prameniť z viery. Budem sa učiť verše naspamäť, lebo viem, že živý Boh bude konať hlboko v mojej mysli a tvárniť môj charakter a v novom charaktere prídu nové skutky a nové rozhodnutia a to všetko bude prameniť z viery, lebo vierou som uistený, že za tým je Boh.

4. Bez viery nikto neprijme Svätého Ducha. Písmo hovorí: „*Lebo to by som chcel zvedieť od vás, či zo skutkov zákona ste dostali Ducha či z počutia viery?*“ (Gal 3:2). Nikto si za zlato nekúpi Svätého Ducha. Prijmeme Ho iba vierou. Preto musíme žiť vo viere a ďalej v nej rásť, lebo cez ňu sme prijali Božieho Ducha, osobu, ktorá v nás koná celú Božiu prácu.

5. Bez viery žiadne srdce nebude očistené: „*a neurobil nijakého rozdielu medzi nami a medzi nimi očisťiac vierou ich srdcia*“ (Skutky 15:9). Vierou Boh očisťuje srdcia Židov i pohanov. Zatemnené srdce hriešnika, plné zloby a nečistoty, Boh očistí. Ako to ale urobí? Nijako inak, iba vierou.

6. Bez viery nikto nedobýje dušu, alebo tiež sa dá povedať: nezemocní sa, nepodmaní si svoju dušu alebo i nevyhrá svoju dušu. To je zvláštny výraz: „*Ale my nie sme ľuďmi, ktorí by sa utahovali, do zahynutia, ale ľudia viery dobyť dušu*“ (Židom 10:39). Toto hovorí Pavol

o spasení, ktoré, keď ho Boh začal, tak ho aj dokončí, lebo charakter skutočnej viery bude taký, že sa nevzdá Krista a jeho sľubov, ale naopak, bude sa držať Kristovej milosti až do konca. Vierou sa stávame víťazmi, ktorých trofejou je ich vlastná duša, zachránená pred zlom okolo nás a v nás. Milý čitateľ, pobádam Ťa byť človekom viery, lebo toto nám ukladá Božie slovo.

7. Bez viery nikto nebude vidieť neviditeľné a žiť život sústredenia sa na Krista a záľuby v Božom dobre. Taký život žijeme „keď nehľadíme na veci, ktoré sa vidia, ale na veci ktoré sa nevidia. Lebo veci, ktoré sa vidia, sú dočasné; ale tie, ktoré sa nevidia, sú večné“ (2. Kor 4:18). Znamená to, že sa musím vierou naučiť sústrediť sa na to, čo je neviditeľné. Takto budem duchovne rásť a Boh ma bude naplňovať záľubou v každej dobrotivosti (2. Tes 1:11).

Aj ďalšie miesta z evanjelií, epištol a Skutkov hovoria, že bez viery sa nič nemôže udiť v živote kresťana. Nie lenže bez viery by sme nemohli byť spasení, ospravedlnení, ale bez viery nemôžeme ako kresťania žiť a konať základné veci.

Jedna definícia viery znie nasledovne: *Viera znamená byť plne a kompletne presvedčený a uistený o realite Božej existencie a charaktere, o spoľahlivosti všetkých jeho činov, slov a zaslúbení, čoho výsledkom je, že mu bezvýhradne zverujeme naše životy a všetky naše záležitosti.* Ten záver je dôležitý: *že mu bezvýhradne zverujeme naše životy a všetky naše záležitosti.* Toto je štartovací bod a základňa pre kresťanský život. Viera, ktorá sa zveruje, viera, ktorá sa odovzdáva, viera, ktorá sa spolieha.

Písmo hovorí, že vierou budem môcť obstáť a odpovedať na každú skúšku – prejsť cez každé pokušenie či protivenstvo. Apoštol Peter v 1. Pet 1:6 uvádza, že sa raz tu, raz tam rmútime v rôznych pokušeniach, ale výsledkom je preskúšanie viery a to je cennejšie ako zlato. Teda iba viera ma dokáže preniesť cez skúšky. Moja reakcia na skúšku ukáže, či mám pevnú a hlbokú vieru a či som spojený s Kristom. Panika, neistota, potápanie sa v skúške budú znakom, že nemám vieru, že neviem na ňu reagovať. Písmo hovorí, že so zlom v živote okolo nás budeme mať neustály kontakt a do nášho života budú prichádzať rôzne skúšky. Jediný spôsob, ako v nich obstáť, je pevnou, silnou, hlbokou vierou.

Zoberme modelový príklad z Mat 11:28-29 a ukážme si, ako je živá viera základom a začiatkom pre boj s pýchou. Viera živí víziu, že boj s pýchou a hľadanie pokory je dobré. V týchto veršoch sú dôležité slová, ktorými Pán Ježiš dáva pozvanie a hovorí o sebe nasledovné veci: *„Poďte ku mne všetci, ktorí pracujete a ste obtiažení, a ja vám dám odpočinutie. Vezmite moje jarmo na seba a učte sa od mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom, a nájdete odpočinutie svojim dušiam“* (Mat 11:28-29).

Najprv zopár pozorovaní. Posvätenie je dôležité, lebo bez neho žijeme zlý život, ktorý neoslavuje Boha a to je zlo, to je hriech. Súčasť zlého, neposväteného života je aj pýcha. Písmo varuje pred pýchou. Napomína a hovorí, že máme viesť boj proti pýche a máme ju vytlačiť z nášho života. Toto ma vedie k nasledovnému konštatovaniu o tom, ako bude viera súvisieť s bo-

jom proti pýche: *Živá, rastúca viera je zdrojom boja proti pýche*. Ako presne sa to deje?

1. Viem a celým srdcom prijímam, že pýcha, povýšenosť a nadutosť je jeden z mojich hlavných hriechov, ak nie ten najväčší. Vidím to na Pánovi Ježišovi Kristovi, lebo On je ideál spravodlivosti a On je opak pýchy. Pre mňa byť iný ako On, je môj hriech. Hladať iný charakter ako Jeho, je moja vina. Podobať sa na niekoho iného ako na Neho, je moja vina. Zlo môjho života je, že sa podobám na hocikoho a hocičo iné. Vidím, že je to jeden z mojich hlavných hriechov – ak nie ten najväčší.

2. Viera vždy bude súvisieť s tým, že som privádzaný na miesto, ktoré Pán Ježiš Kristus pre mňa plánuje. Čo on určil vo svojom pláne, je to najlepšie, čo kto pre mňa môže naplánovať. Poznávam a prijímam celým srdcom, že najlepšie z najlepšieho pre mňa je život bez pýchy, keď sa krotkosťou a tichosťou podobám Pánu Ježišovi a mám Jeho charakter. Keď však u človeka nenastalo stotožnenie sa vierou s týmto Božím plánom, potom je myseľ človeka ovládaná klamstvom, že možno niečo iné je pre mňa lepšie. Možno je to zemský úspech, možno veľká rodina, dobrí priatelia, a pod. Všetky tieto veci môžem mať, ale Pán Ježiš hovorí: To nie je najlepšie pre teba. Najlepšie z najlepšieho pre teba je učiť sa odo mňa krotkosti a tichosti, aby pýcha odišla z tvojho života. Najlepšie z najlepšieho je život v pokore podobnej tej, ako vidíme u Pána Ježiša. A tak vidíme funkciu viery pri tomto boji s pýchou, lebo ona je mojím zrakom, aby som videl túto pravdu.

3. Ale kto urobí so mnou túto zmenu? Kto ma tomuto naučí? Som presvedčený, že okrem Pána Ježiša to nemôže urobiť nikto iný. Môžem uznať, že som pyšný, že boj s pýchou je dôležitý, že chcem byť pokorný a krotký a potom si môžem nahromadiť hromadu kníh, učebníc, pomôcok a učiteľov. Ale len sám Pán Ježiš dokáže urobiť so mnou túto zmenu. Hovorí: učte sa odo mňa, vezmite moje jarmo. Iné riešenie nie je. Do tohto vstupujeme vierou, vierou toto prijímeme.

4. Vierou vstupujeme do celoživotného programu učenia sa od Pána, ako žiť bez pýchy. Autorita Kristovho slova a toho, kto on je, ma uistila o tom, že dobrovolne sa mu zverujem do programu zbavovania pýchy a učenia sa krotkosti a pokory.

5. A samozrejme s vierou príde aj to, že už viac nezáleží na tom, čo hovorí svet, manžel, manželka, kolegovia, rodičia, vedci. Už to nemôžu zmeniť tí, ktorí hovoria: ty si fajn, ty si v poriadku. Ty sa až tak veľmi „nezjedaj“ kvôli tej podobnosti Kristovi – či nemáš dost iných starostí v živote? Prídeme na miesto, že povieme: Nie! Pre mňa na prvom mieste je podobať sa na Pána Ježiša. Ostatné ide na druhé miesto.

To, čo chcem povedať je, že viera je základ pre boj s pýchou a každým hriechom. Nemôžem byť pokorný, kým neviem, že to je na moje dobro, na dobro blížneho a na slávu Božiu i na uskutočňovanie Pánovej vôle tu na zemi – a ostatné je hriech. Viera ma spojila s touto skutočnosťou a musím v tom rásť a musím sa v tom upevniť.

Viera sa chytila autority Božieho slova a pôsobí, že som naplnený záľubou v pokore. Už viem, že pokora je dobrá. On vie najlepšie, čo potrebujem. Jeho Duch pôsobí vo mne veci, do ktorých ma vedie Písmo. Vzdávam sa svojej cesty, svojej metódy, svojho postupu. Začínam sa zaujímať o všetko, čo mi On hovorí v učení a ukazuje príkladom života. Rodí sa život skutočného posvätenia, skutočnej poslušnosti, skutočného podobania sa na Neho. Všimnite si, že bez viery to nie je možné. Toto znamená byť učeníkom Ježiša Krista.

Pozor teda: Viera nie je iba poznanie rozumom, myslou, intelektom. Viera nemôže existovať bez poznania, ale nie je to len intelektuálne poznanie. Viera znamená, že všetko, čo nachádzam v Kristovi, bez výhrad prijímam ako to najlepšie pre mňa. Prichádzam do bodu: vezmite moje jarmo a učte sa odo mňa... Viera znamená, že nemám výhrady a beriem jeho jarmo a učím sa.

Vierou plesám a radujem sa. Našiel som to najlepšie. Našiel som Pána, Učiteľa, Sprievodcu, Pastiera. Našiel som konečne život. Našiel som konečne odpoveď. Našiel som konečne najlepšie z najlepšieho. Prijímam bez výhrad to, čo osobne pre mňa slovo Božie ponúka – a ja na to všetko odpovedám vierou. To je ten predivný moment v živote kresťana.

Božie slovo hovorí a moja viera na to odpovedá. Slovo sa zmiešalo s vierou (Židom 4:2-3).

Prečo teda sa mám podobať Kristovi, a prečo si to mám zvoliť za celoživotný program tu na zemi? Lebo som uveril tomu, že je to to najlepšie z najlepšieho. A tiež som uveril, že autorita Kristovho slova garantuje nad všetky pochybnosti, že je to pravý Boží plán, pravá Božia vôľa a to najlepšie pre môj život.

Ján Šichula

Z tmy na svetlo

(Stretnutie so Svetlom sveta)

A idúc pomimo videl človeka, slepého od narodenia. A jeho učeníci sa ho opýtali a riekli: Rabbi, kto zhrešil, on a či jeho rodičia, aby sa slepý narodil? Ježiš odpovedal: Ani on nezahrešil ani jeho rodičia, ale aby boli skutky Božie zjavené na ňom. Ja musím konať skutky toho, ktorý ma poslal, dokiaľ je deň; ide noc, keď nebude môcť nikto pracovať. Keď som na svete, som svetlom sveta.

Ján 9:1-5

Príbeh slepca, opísaný v deviatej kapitole Evanjelia podľa Jána, je veľmi silný príbeh. Je to príbeh človeka, do života ktorého vstúpil Kristus. Jeho stretnutie s Kristom sa odohralo na dvakrát. Výsledkom prvého stretnutia je jeho uzdravenie, keď vyznáva: bol som slepý, ale teraz vidím. Výsledkom druhého stretnutia je jeho uverenie, keď vyznáva: verím Pane. Najprv mu Kristus otvorí telesný zrak, a potom mu otvorí i duchovný zrak.

Tento príbeh slepca sa tak stáva názornou ilustráciou slova Krista, ktorý hovorí: Ja som svetlo sveta. Ja som prišiel, aby tí, ktorí nevidia, videli. Lebo to, čo platí o slepcom v telesnej rovine, že je slepý od narodenia, to platí o nás v duchovnej rovine – sme od narodenia duchovne slepí. A to, čo Kristus robí so slepcom v telesnej rovine, robí s mnohými v duchovnej rovine – vyvádza z tmy na svetlo, duchovne slepým otvára zrak viery. Ako to Kristus urobil v prípade tohto slepca?

Priblížme si najprv jeho situáciu. Je slepý. To samo o sebe znamená ťažký úd. Viete, že až osemdesiat percent všetkých informácií získavame prostredníctvom zraku? Zvyšných

dvadsať percent pripadá na ostatné zmysly – sluch, chuť, hmat, čuch. Nevie si predstaviť, že by som bol ochudobnený o tých osemdesiat percent informácií. Nikdy nevidieť tvár druhého človeka – otca, matky. Nikdy nevidieť svoju vlastnú tvár. Nikdy nevidieť krásu stvorenej prírody. Byť stále ponorený do tmy a obklopený tmou. To je úd tohto muža. Navyše je aj žobrák.

Človek svoj postih najradšej skrýva pred druhými. Tento slepec musí svoj postih ukazovať dennodenne na verejnosti. Má síce rodičov, ale oni z neho urobili profesionálneho žobráka. To je jeho povolanie, to je jeho spôsob obživy – ten najponižujúcejší spôsob, pri ktorom je človek odkázaný na milosť a nemilosť druhých. Žiť z almužien – vari môže byť niečo ponižujúcejšie pre ľudskú dôstojnosť než toto? Ale ani to ešte nie je všetko. On sa nestal slepým, on sa už narodil slepý. A to sa o ňom všeobecne vedelo. Čo to v náboženskej spoločnosti, ako bola židovská, znamenalo? Že na tomto mužovi spočívalo temné tajomstvo hriechu, temné zlodeňstvo, preklatie. Veď počúvajte, ako ho farizeji neskôr odbijú: „Ty si sa celý narodil v hriechoch a ty nás učíš?“ (verš

34). Ale nielen farizeji, aj Kristovi učeníci tu nahlas vyslovia otázku, ktorú si kládli všetci nábožní v tom meste: „*Rabbi, kto zhrešil, on a či jeho rodičia, aby sa slepý narodil?*“ (verš 2).

Takže to je situácia tohto muža: je žobrák, je slepý, slepý od narodenia. Nielen telesne postihnutý, ale i sociálne odkázaný a nábožensky poznačený. Trojnásobne beznádejný prípad. Jediné, čo majú ľudia pre tohto muža, sú almužny. Ale už nikto pre neho nemá nádej. Naozaj nikto? Jedného dňa ide okolo Kristus a na otázku svojich učeníkov odpovie: „*Ani on nezhrešil ani jeho rodičia, ale aby boli skutky Božie zjavené na ňom*“ (verš 3). To je vôbec prvé svetlo, ktoré zažiarí do temnoty života tohto muža. Kristus totiž týmto slovom prehlási: i tento človek, i tento slepý žobrák, je tu kvôli niečomu. Toto ešte nikto o slepcomi nepovedal. Doteraz boli všetci presvedčení, že on je tu k ničomu. Doteraz nikto nevedel, k čomu to bolo dobré, že sa takýto človek vôbec narodil, k čomu to bolo dobré, že takéhoto človeka priviedla jeho matka na svet. Doteraz si všetci mysleli, že by bolo pre neho lepšie, keby sa vôbec nebol narodil. V očiach ostatných zdravých ľudí jeho existencia je úplne nezmyselná, celej spoločnosti je na príťaž. Je ako omyl prírody, ktorý ani svojmu Stvoriteľovi nerobí česť. Je to taký nepodarok, ako keď pekárovi zo sto chlebov sa jeden nepodarí, zhorí. Oproti všeobecnému presvedčeniu, že tento človek nie je k ničomu, zrazu Kristus prehlási: i tento človek je tu kvôli niečomu. Je tu kvôli niečomu veľmi konkrétnemu, špeciálnemu, slávnemu.

Je tu kvôli tomu, aby boli skutky Božie zjavené na ňom. Práve na tomto slepcomi. Práve tento žobrák sa má stať svedectvom, odrazom Božej slávy. Ak je to tak, potom z toho vyplývajú dve nesmierne dôležité veci:

1. Kristus tu vlastne odpovedá na otázku zmyslu ľudskej existencie vôbec. Prečo žijem? K čomu som tu na zemi? Najhlbší zmysel môjho i tvojho života je ten, aby na nás boli zjavené Božie skutky. Inak povedané, aby náš život odrážal niečo z Boha, niečo z Božej slávy, moci, lásky, milosti. Pokiaľ sa toto nestane, tak sa ako ľudia míňame najhlbšieho zmyslu svojej existencie.
2. Ak Kristus prehlási o tomto slepcomi, žobrákovi, že on je tu kvôli tomu, aby sa Božie skutky zjavili na ňom, potom to znamená, že v očiach Pána Ježiša niet beznádejného prípadu.

Určite aj my poznáme ľudí vo svojom okolí, o ktorých povieme, alebo aj ak to nahlas nepovieme, tak si to o nich pomyslíme: k čomu vôbec sú tu títo ľudia? Ľudia, ktorí sú ostatným len na príťaž, ktorí druhých len okrádajú o čas, ľudia, z ktorých niet žiaden osoh. Má vôbec život takých ľudí zmysel? Nie sú to beznádejné prípady?

Odpoveď Pána Ježiša je veľmi jednoznačná: nie, nie sú to beznádejné prípady. Aj ich existencia má zmysel, lebo aj na nich môže Boh zjaviť svoje skutky, svoju lásku, milosrdenstvo, trpezlivosť, moc. A ak sa aj niekto z nás niekedy pýta sám seba: načo vôbec žijem, k čomu je to dobré, že žijem? Tak i nám Kristus odpovedá: si tu kvôli tomu, aby aj na tebe boli zjavené Božie skutky. Týmto

slovami Kristus dáva ten konečný, najhlbší zmysel našej existencii.

Videní očami večnosti, neba, my nie sme na tom o nič lepšie ako tento muž. Žobráci sme všetci bez rozdielu a tiež slepí od narodenia, zafažení hriechom, ako hovorí Dávid: v hriechu ma počala moja matka. A na takýchto ľuďoch, ako sme aj my, chce Boh zjaviť svoje skutky, svoju lásku, milosť, dobrotu, slávu.

Môjmu životu nemôžu dať zmysel moje skutky, to, čo ja robím, ale jedine Božie skutky, to, čo On robí v mojom živote. Aký je v tom rozdiel? Aký je rozdiel medzi mojimi skutkami a Božími skutkami? Vysvetlenie mojich skutkov môžem ja i druhí okolo mňa vždy nájsť v sebe. Ale vysvetlenie Božích skutkov v mojom živote nikdy nenájdem ani ja, ani tí druhí okolo mňa, v sebe, jedine v Bohu. Krásne to vidieť na prípade tohto slepca. Kristus v jeho živote uskutoční Boží skutok, uzdraví slepca. A teraz si všimnite, čo sa stane, keď Boh vykoná niečo v živote človeka.

Čakali by sme, že všetci naokolo, ktorí poznali slepého žobráka, začnú jasat, že sa začnú spolu s ním tešiť, radovať. Nič také sa tu nedeje. Viete k čomu tu dochádza? Všetci, ale všetci sú úplne zmätení, nikto si to nedokáže vysvetliť, čo sa to vlastne stalo a ako je možné, že niekto, kto sa narodil slepý, zrazu vidí. Tento muž od chvíle, ako sa v jeho živote odohrá Boží čin, sa stáva záhadou pre celé svoje okolie. Vzniká tu až neuveriteľne komická situácia.

Najprv sa uzdravený slepec stáva záhadou pre susedov. Každý deň chodili okolo neho, ale teraz, keď vidí, jedni hovoria, že je to on, ktorý to bol predtým

slepý. A druhí hovoria: ale vylúčené, to nemôže byť on. Tí prví hovoria: Ale čo nevidíte, že je to ten, ktorému sme hádzali almužny? Tí druhí: Ale hlúposť, toto je úplne iný, tamten bol slepý a tento vidí. To nemôže byť ten istý. Však ešte ráno som išiel okolo neho a on nevidel. To musí byť nejaký jeho dvojník.

Ďalší, pre ktorých sa uzdravený stáva záhadou, sú farizeji. Tí vyšetrujú, ako sa to vlastne stalo. A podobne ako susedia, aj oni sa medzi sebou poškriepia: „A bola roztržka medzi nimi“ (verš 16). Keď si s tým nevedia rady, tak začnú tvrdiť: ty si vôbec nebol slepý od narodenia, to je nejaký podfuk. Tak si zavolajú rodičov, nech tí potvrdia jeho totožnosť a nech vysvetlia, čo sa to vlastne stalo. A čo urobia rodičia? Potvrdia jeho totožnosť: áno, je to náš syn, áno, narodil sa už slepý. Ale na otázku: ako to, že teraz vidí, len pokrčia plecami a hovoria: netušíme, opýtajte sa jeho. Nikto si s tým nevie rady. Nikto nevie vysvetliť, čo sa vlastne stalo.

Ale tu vidíme, ako vo svojom živote môžeme jasne rozlíšiť to, čo je z nás, a to, čo je z Boha. To čo je z nás, sa vždy dá vysvetliť prirodzene. To čo je z Boha, sa nedá vysvetliť prirodzene, jedine nadprirodzene. Pozrime sa na svoj život. Vidíme v ňom aj veci, ktoré majú iné vysvetlenie ako prirodzené? Vidíme vo svojom živote veci, ktoré sa nedajú nijako inak vysvetliť len tak, že Boh zjaval svoje skutky na nás, že to On spôsobil takú zmenu nášho správania, postojov, zmenu charakteru, že to už nie sme tí istí ľudia ako kedysi? Že nás druhí oproti minulosti v niečom nespoznávajú

a hovoria: toto už nie je ten, ktorého sme poznali.

V určitom zmysle každý veriaci má byť záhadou pre svoje okolie v tom, že ľudia nebudú schopní nájsť prirodzené vysvetlenie, prečo sme takí, akí sme, prečo jednáme tak ako jednáme, prečo sme iní, odlišní ako sú ostatní. To, kto som a čo robím, sa dá vysvetliť buď tým, aký som ja, alebo tým, aký je Boh. Ak môj život sa dá vysvetliť len tým, aký som ja, teda mojou povahou, mojimi vlastnosťami, schopnosťami, šikovnosťou, tak sa nikdy nestanem záhadou pre druhých. Môžu ma obdivovať, uznávať, alebo zaznávať, milovať, alebo mnou pohrdať, ale to je všetko.

Ale ak môj život sa dá vysvetliť len tým, aký je Boh, teda: mocný, milosrdný, život premieňajúci, tak sa môj život môže stať záhadou pre druhých, záhadou, pre ktorú nenájdu prirodzené vysvetlenie. Rodičia slepca hovoria: má svoje roky, nech hovorí sám za seba. A čo hovorí bývalý slepec? Jedno viem, že som bol slepý, ale teraz vidím. A vysvetlenie? On, Ježiš, otvoril moje oči. Nemám iné vysvetlenie pre zmenu môjho života ako to, že som sa stretol s Ježišom. On zjavil na mne svoje skutky: Božiu lásku, milosrdenstvo, Božiu moc.

Lenže muž, na ktorom je zjavený Boží skutok, sa stáva nielen záhadou pre svoje okolie, ale on sa pre svoje okolie stáva aj nepohodlným. Je vylúčený so synagógy, exkomunikovaný. Ale ten, ktorý je ľuďmi vyhnaný, je Pánom Ježišom vyhladaný.

Kristus sa mu dáva poznať ako Syn Boží a celý príbeh slepca tak vrcholí. Tým je zavŕšené jeho uzdravenie. Až teraz je definitívne vyvedený z tmy na svetlo, keď v prítomnosti Toho, ktorý je Svetlom sveta, vyznáva: Verím, Pane! Teraz, až teraz, sú skutky Božie zjavené na ňom v plnosti. Keď hovorí: Vidím, to je Boží skutok. A keď hovorí: Verím, to je tiež predivný Boží skutok. Z tohto muža sa stáva vyznávač Ježiša Krista i za cenu, že je ľuďmi vylúčený, odmietnutý. To je cena, ktorú neraz musí platiť ten, na ktorom sú zjavené Božie skutky.

To bol príbeh slepého žobráka. A čo náš príbeh? Aj o našom živote platí presne to isté, čo o jeho živote? Najhlbší zmysel našej existencie je ten, aby aj na nás boli zjavené Božie skutky. A kto koná tieto skutky? Ten istý, ktorý ich konal v prípade slepca – Kristus. On tu hovorí: „*Ja musím konať skutky toho, ktorý ma poslal...*“ (verš 4). Kristus aj v našom živote chce konať Božie skutky. On nás chce premieňať, aby sa náš život stal záhadou pre naše okolie, aby nás, v tom dobrom slova zmysle, ľudia nespoznávali: je to on, či to nie je on?

Keď Kristus koná Božie skutky v našom živote, vtedy jediné vysvetlenie toho, ako žijeme, je v ňom, v Bohu, ktorý zmenil náš život. Kiež by sme spolu so slepcom mohli vyznať: nemám iné vysvetlenie pre zmenu môjho života ako to, že som sa stretol s Ježišom, ktorý i na mne zjavil Božie skutky.

Rastislav Betina

Lebo na to som aj písal, aby som poznal vašu dokázanosť, či ste poslušní ku všetkému. 2. Korintským 2:9

Blahoslavení krotkí

Blahoslavení tichí, lebo oni dedične obdržia zem

Matúš 5:5

Piata až siedma kapitola Evanjelia podľa Matúša je známa ako kázeň na vrchu. Prvá časť tejto kázne sa zvykne nazývať blahoslavenstvá. Hovorí o tom, kto je skutočný obyvateľ nebeského kráľovstva. Toto je zásadná otázka. Kto odpovie na volanie evanjelia a patrí do Božieho kráľovstva? Inými slovami: Kto je skutočný kresťan?

Blahoslavení tichí (alebo krotkí) je v poradí tretie blahoslavenstvo, ktorým Pán Ježiš Kristus začína kázeň na vrchu. Blahoslavenstvami predstavuje charakter skutočného kresťana. Pán Ježiš Kristus prišiel ako Kráľ a začal hlásať evanjelium kráľovstva. Vyučuje, ako vyzerá človek, ktorý vstupuje do Božieho kráľovstva.

Podľa prvého blahoslavenstva kresťanstvo začína tam, kde si človek uvedomí svoj duchovný bankrot pred Bohom. Keď už vie, že nemá nič, čím by sa Bohu zapáčil. Nemá nič sám v sebe, s čím by pred Boha prišiel a mohol si nárokovať vstup do Kráľovstva, alebo odpustenie hriechov, alebo prijatie. V prvých dvoch blahoslavenstvách sa hovorí o duchovnej chudobe človeka a jeho žalostení nad svojím biednym stavom.

Vo verši 5 je uvedená tretia vlastnosť človeka vstupujúceho do nebeského kráľovstva. Tou je *tichosť*: „*Blahoslavení tichí, lebo oni dedične obdržia zem*“. Pýtame sa: „Na koho tu Pán Ježiš Kristus myslí? Ako sa toto hodí na opis kresťana?“ Písali sme, že kresťania sú ľudia, u ktorých sa nachádzajú všetky charakteristiky opísané blahoslavenstvami (pozri *Solas* číslo 2, jar 2009, strany 26-31). Každý, kto je chudobný duchom, je súčasne aj

milosrdný, je súčasne aj čistý srdcom a tak ďalej. Súčasne však chudoba duchom, žalosť, tichosť, spravodlivosť, čistota srdca, milosrdnosť, pôsobenie pokoja sú vlastnosti, ktoré nie sú jednorázovo dokonalé, ale ktoré sa v živote kresťana postupne rozvíjajú.

Medzi blahoslavenstvami uvedenými v Matúšovej piatej kapitole a ovocím Ducha v 5. kapitole Galatským je veľká súvislosť. Oboje majú spoločný objekt a ten istý zdroj. Každý pravý kresťan má znaky blahoslaveného človeka a každý pravý kresťan prináša ovocie, ktoré je opísané v liste Galatským v 5. kapitole. Či už charakter opísaný v blahoslavenstvách alebo ovocie Ducha, nič z toho sa nerodí z našej hriešnej prirodzenosti. Človek v sebe prirodzene nájde len pýchu, chválenie, tendenciu hľadať uspokojenie, šťastie, smiech a radosť mimo Boha. Ale keď Svätý Duch príde a začne usvedčovať z hriechu, vtedy začína ozajstný plač pokánia a nasledujú ozajstné túžby po pokore a svätosti. Vtedy si človek začína uvedomovať, kto je Boh a kto je on pred Bohom.

Neveriaci človek nedokáže prinášať ovocie Ducha rovnako ako u neho ne-nájdeme znaky blahoslavenstiev. Navonok jeho „ovocie“ a temperament môžu

vyzerať veľmi podobné ovociu Ducha. Navonok môže vyzerať, že má lásku, že má radosť, že má pokoj, že je vyrovnaný, ale v skutočnosti tomu tak nie je.

Prečo Pán Ježiš Kristus neopísal človeka prichádzajúceho k Nemu ovocím Ducha, ale volil opísať ho blahoslavenstvami? Odpoveď: Keďže ovocie Ducha, ktoré kedykoľvek prinesieme, bude vždy klíčiť a vyrastať v pôde srdca opísanej blahoslavenstvami, javí sa logicky usporiadanejšie zamerať sa na zloženie tejto pôdy a potom na ovocie. Navyše, bez pôdy blahoslavenstiev nie je možné ani očakávať ovocie Ducha. A preto prakticky, ak niekto hovorí, že má napr. lásku a pokoj, ale nepozná, čo je to duchovná chudoba, plač nad hriechom, atď., môžeme vedieť, že jeho kresťanstvo bude zrejme napodobenina.

Blahoslavení tichí

V pôvodnom gréckom texte slovo, ktoré prof. Roháček prekladá ako *tichí*, dá sa preložiť aj ako *krotkí* (ECAV). Ja sa budem držať slova *krotkí*, lebo toto slovo je v podstate v liste Galatským medzi ovocím Ducha. Pozrime sa teraz na to, čo Pán Ježiš Kristus myslí, keď hovorí, že blahoslavený je ten, kto je krotký.

Keď povieme: *krotký*, zvykneme si predstaviť baránka, ktorý krotko ide tam, kam ho vedú. V gréckom jazyku však toto slovo nemá tento význam. V gréckom jazyku a v tej dobe, keď ľudia počuli „krotký“, nepredstavili si baránka, s ktorým môžeme robiť, čo chceme.

Áno, Pán Ježiš Kristus je krotký a je opísaný ako Baránok Boží. Máme to priamo v Izaiášovi v 53. kapitole. On

však nebol baránok v zmysle: *urobte si so mnou, čo chcete*, ale v zmysle: *ja sa poddávam Otcovej vôli a nechám, aby ste so mnou urobili, čo máte*. Pán Ježiš nebol krotký v zmysle: *čo mi poviete, to urobím*. Pán Ježiš Kristus bol krotký v zmysle, že sa poddáva Otcovej vôli a zoberie na seba zlé a pôjde tam, kde ho podvedú. Ale iba podľa Otcovej vôle! My si často myslíme, že krotký človek je ten, ktorý urobí všetko to, čo každý od neho chce. Chcú od neho, aby nerobil zbytočné problémy v práci a zakryl podvody, aby oklamal – a on povie: „dobre“. Toto ale nie je krotkosť, na ktorú nás upriamuje tretie blahoslavenstvo.

Krotkosť totiž v sebe zahŕňa silu ísť podľa Božích príkazov a silu znášať ťažkosti. Krotkosť si nesmieme mylíť so zbabelosťou. Krotkosť nie je zlučiteľná s prispôsobovaním sa hriechu a tomuto svetu. Krotkosť v sebe zahŕňa pokoru a tichosť, nesenie zla (ťažkostí), ktoré sa nám bude diať. Napriek ťažkostiam ideme vpred vo veľkej sile. Zapamätajme si tieto dve zložky pokory: *tichosť, pokora prijímať zlé* a súčasne napriek tomu *сила ísť vpred* podľa Božej vôle.

Pozrime sa však teraz, ako Božie slovo ilustruje krotkosť. O Mojžišovi hovorí: „*A Mojžiš bol veľmi pokorný človek, pokornejší od všetkých ľudí, ktorí boli na tvári zeme*“ (4. M 12:3). V hebrejčine je na tomto mieste slovo, ktoré sa zvykne prekladať tiež ako *krotkosť* alebo *tichosť*. Takže *Mojžiš bol najviac krotký zo všetkých ľudí*. Pri akej príležitosti sa toto o Mojžišovi hovorí?

Mojžiš bol vodcom izraelského ľudu. Za vodcu ho ustanovil Boh. Zoberie si však za ženu Etiópanku, černošku.

Áron a Mária sa na neho oborili, za toto ním pohrdli. No Mojžiš sa neháda s Máriou a Áronom, nebúri sa. Mojžiš túto situáciu pokorne prijíma. Je ticho, nesie to a túto situáciu rieši Boh. A v tejto súvislosti je povedané, že Mojžiš bol najviac pokorný, najviac krotký na celej tvári zeme. Od svojich najbližších dokázal znieť vysmiatie, opovrhnutie. Toto sa Mojžišovi stávalo často. Spomeňme si, koľkokrát sa voči nemu búrili. Koľkokrát sa voči nemu postavili a chceli si ísť sami svojou cestou. Čo urobil Mojžiš? Mojžiš to zniesol, Mojžiš ich neopustil. Ide vpred a nesie všetku ťarchu, ktorá na neho dolieha.

V Matúšovi 11:29 sa o Pánovi Ježišovi Kristovi, hovorí, že je krotký: *„Vezmite moje jarmo na seba a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom, a nájdete odpočinutie svojim dušiam“*. Pán Ježiš Kristus je v prorokstvách predstavovaný ako prichádzajúci kráľ jazdiaci na oslici a oslati: *„Povedzte dcére Siona: Hľa, tvoj Kráľ ti ide, tichý, jazdiaci na oslici a na oslati podrobenej jarmu a tento kráľ je tichý“* (Matúš 21:5). Čo to znamená, že Pán Ježiš Kristus je krotký? Znamená to, že hoci je kráľ a mal by v moci zmiesť z povrchu zeme rebelské mesto, tak to neurobí. Radšej prijme výsmech a opovrhnutie. Toto je krotkosť – schopnosť znieť zlé a protivenstvá a ísť smerom, ktorý určil nebeský Otec. Pán Ježiš vedel, čo ho v Jeruzaleme čaká, a predsa tam vstupuje.

Krotkosť sa u neho ukázala ako poddanie sa Božej vôli. Krotkí ľudia sa vyznačujú tým, že sa poddávajú Bohu, Jeho vôli. Pán Ježiš Kristus ako krotký Kráľ hovorí, aby sme sa od neho učili:

„učte sa odo mňa“ (Matúš 11:29) a nájdete odpočinok svojim dušiam. Máme tu nádherné pozvanie učiť sa od Neho krotkosti.

V Biblii nachádzame aj iné príklady krotkosti, napríklad u Dávida. V 2. Samuelovej 16. kapitole vo veršoch 5-8 istý Šimej zlorečí Dávidovi. Nadáva mu, že je muž Beliála a znevažuje ho. Šimej si koleduje o smrť, pretože sa rúha kráľovi (2. Sam 16:9-11). Ako reaguje Dávid? Krotko (2. Sam 16:10+12). Dokáže znieť tieto provokácie. Dokáže to zobrať ako svoj údel na tejto zemi a dôveruje Hospodinovi.

Krotkosť nachádzame aj v usmereniach, ktoré apoštol Pavol dáva do života Timoteovi. Pavol mu dáva príkazy typu: trp príkorie spolu s evanjeliom (2. Tim 1:8; 2:3; 2:24; 4:5). Trp zlé, znes zlé, trpezlivo znášaj. Toto je to, čo má Timoteus vo svojom živote robiť. Toto je opis človeka, ktorý je krotký, a ktorý pri tom všetkom robí svoju prácu vytrvalého staviteľa Efezského zboru podľa Božích príkazov. Toto je krotkosť. Toto je to, čo Boh od nás očakáva.

Aký je opak krotkosti? Opak krotkosti je zlomyseľnosť, hnev, odpata, neodpustenie. Náš Pán hovorí, aby sme odpúšťali našim nepriateľom. Toto dokáže len krotký človek tvárnený Svätým Duchom. On vie, že je povolaný nasledovať Krista aj v krotkosti. Má ísť za Ním za každých okolností. A hoci aj veľa stratí a bude trpieť zlo, Boh mu to vynahradí, pretože je pred ním večnosť.

A tu už sa napájame na sľub, ktorý Pán Ježiš Kristus dáva v Matúšovi 5. kap. v piatom verši: *„Dedične obdržia*

zem“. Prečo hovorí, že dedične obdržia zem? Z pohľadu sveta sa zdá, že krotký človek všetko stráca. Podľa sveta ide chybné, nesprávne, bláznivo. Hovoria: Čo to robíš? Tebe unikne život, ty tu nič nenadobudneš. Prečo sa neusiluješ o majetok, o slávu? Prečo sa neusiluješ o kariéru? Prečo máš vždy Pána prvého? Aká je odpoveď? Je to tak preto, lebo mám nádej lepšej budúcnosti. Napriek tomu, že viem, že súčasnosť nie je pre mňa najlepšia, rovnako viem, že dedične obdržím skutočnú zem – zem, ktorú vyhliadal Abrahám a všetci vykúpení (Židom 11:10).

Krotkí nevidia len prítomnosť. Oni sa dívajú dopredu na svoju budúcnosť. Milujú svojho Boha a snažia sa Ho poctiť, pretože poznali svoju duchovnú chudobu a už viacej nemôžu ísť cestou hriechu. Trpia, znášajú ťažkosti, často so slzami, ale nič ich neodradí ísť vpred. Aká krajšia útecha im môže byť v časoch obáv, blížiacich sa depresí ako slová Pána Ježiša: Si blahoslavený, zdedíš zem!

V Žalme 37:11 je uvedený ten istý slub: „*Ale pokorní zdedia zem a budú sa tešiť veľkému pokoju*“. Slovo *pokorný* v tomto verši je v hebrejčine presne to slovo, ktoré sa často prekladá v iných prekladoch ako *krotký*. Keby som mal opísať Žalm 37 jedným slovom, dal by som mu nadpis „Krotkosť“. Krotkí zdedia zem a budú sa tešiť veľkému pokoju. Pán Ježiš hovorí: Ste blahoslavení, keď ste krotkí, pretože zdedíte zem.

Tak, ako sa Izraelitom zdalo (čítame v žalmoch a aj prísloviach), aj v dnešnej dobe sa zdá, že na tomto svete sa má lepšie bezbožník ako spravodlivý. Bezbož-

ník urobí podvod a postaví si prímorskú vilu, niekde zaklame a dostane nové auto, niekde podplatí, to je už jedno, či na vysokej alebo nízkej úrovni a žije si dobre a pohodlne. A nám sa môže zdať, že toto je človek, ktorý má pred sebou dobrú budúcnosť. Ale, čo nás učí aj tento Žalm 37? Ako odpovedá na takúto situáciu? Žalm odpovedá veľmi jednoznačne: bezbožníci budú vyfatí – a toto prehlásenie sa v žalme niekoľkokrát opakuje. Napriek tomu, že bezbožníci prosperujú a zdá sa, že im bude patriť zem, v skutočnosti budú títo ľudia zo zeme vyfatí. Ani jeden tam nevstúpi, ani jeden nemá budúcnosť.

A otázka je, kto potom zdedí zem? Odpoveď tohto žalmu je, že zem zdedia tí, ktorí uprostred tejto bezbožnosti seba zachovávajú čistých. Pôjdu za svojím Bohom ako tí, ktorí mu dôverujú, ktorí sa na Neho nádejajú, ktorí na Neho očakávajú, ktorí sa v ňom kochajú, ktorí uvažujú na Hospodina svoju cestu (to sú citáty zo žalmu). Žalmista hovorí, že krotkosť bude charakterizovať ľudí, ktorí zdedia zem.

Bezbožnosť na svete je už tak ustálená, že my nedokážeme s ňou pohnúť. Cesta nie je ísť bezbožnosťou proti bezbožnosti. Cesta je často, keď je tak Božia vôľa, trpieť kvôli bezbožnosti a porúčať sa vernému Stvoriteľovi (1. Petrov 4:19). „*A nehnevaj sa ako oni, nebuď prchlivý, nehľadaj im zlé, odstup od zlého, čiň dobré a bývaj na veky,...*“ (Žalm 37:27). Toto je to, čo robia krotkí, aj keď sú sužovaní. Hoci sú sužovaní, Hospodin, ktorému dôverujú, ich podopiera. V tomto žalme toto opakované vidíme. Uprostred bezbožnosti idú podľa Božej vôle, podria-

dujú sa jej. Trpia za to, ale znášajú zlé. Toto je krotkosť.

A toto má zrejme Pán Ježiš na mysli, keď v Matúšovi v 5. kapitole hovorí: Blahoslavení krotkí, lebo oni zedia zem. Myslí na ľudí, ktorí sa rozhodli poddať. Ktorí prišli ku Ježišovi Kristovi ako ku Kráľovi. Ktorí povedali: Pôjdem za tebou, Pane Ježišu Kriste. Pôjdem za tebou a budem znášať zlo, utrpenie, príkorie, pretože Ty si toho hodný, Ty si mi dal príklad, a Ty si so mnou a máš nádherné sľuby a vždy pomoc pre mňa. Je to výsada sa na Teba nádejať. Ďakujem, že smiem na Teba vždy očakávať.

Krotký vie, že nestráca. Veď na tomto svete sú len dve cesty: Jedna cesta je cesta sebarealizovania, sebeckých ambícií, dočasného a márneho zisku nehľadiac na to, čo si o tom myslí Boh. Druhá cesta je cesta krotkosti. Znamená to pokoriť sa pod mocnú ruku Božiu. Znamená to prijať cestu podľa Jeho vôle, ako to urobil Jeho Syn, Ježiš Kristus. Zobrať na seba, ak na tej ceste treba, všetky nespravodlivé útoky bezbožníkov, odpúšťať, prijímať, neodplácať zlým za zlé a ísť za Pánom Ježišom Kristom. Aj keď vidíš, že mnohí robia podvody a majú sa dobre a ty poctivo robíš veci a často si kvôli bezbožníkom nivočený.

Ty ale vieš, že tu na tejto zemi sa veci nekončia. Ty vieš, že nebudeš Bohom opustený a zavrhnutý, že ťa podoprie, akokoľvek budeš na tom zle kvôli tomu, že si krotký. Toto je nádherná budúcnosť

a uistenie. Takže budme krotkí. Budme krotkí nielen voči bezbožníkom, ale budme krotkí aj vtedy, keď napomíname svojich bratov: „*Bratia, keby aj bol človek zachvátený nejakým pokleskom, vy duchovní napravte takého v duchu krotkosti, a každý hľad sám na seba, aby si aj ty nebol pokúšaný*“ (Galatským 6:1). Byť krotký, znamená tiež strážiť si svoj temperament. Nevybuchnúť nielen na bezbožníka, ale ani na brata. Sluha Pánov, ako čítame v liste Timoteovi, má napomínať v krotkej tichosti, nemá sa vadiť. To znamená, že krotkosť sa prejaví aj v zbore. Prejaví sa aj medzi kresťanmi. Človek, ktorému chýba krotkosť alebo ktorý má málo krotkosti, je človek, ktorého maličkosť rozčuľuje na svojom bližnom. Korintania sa dokonca súdili pred svetskými ľuďmi. To nie je krotký postoj.

Spomeňme si na ženu z 1. listu Petra (1. Petrov 3:1-6), ktorá má neveriaceho manžela. Má ho získať krotkosťou a tichosťou. Žena, ktorá má neveriaceho manžela, neopúšťa ho, zostáva pri ňom, lebo vie, že je to Božia vôľa (1. Korinským 7:12-16). Nevyhľadáva rozvod. Vie, že má zostať pri svojom manželovi a má všetko niest s krotkou tichosťou a dobrými zbožnými skutkami sa ho snažiť získať.

Budme krotkí, nebojme sa niest ťažkosti pre Ježiša Krista, nebojme sa ísť cestou podľa Jeho vôle a niest zlé, pretože nám zaslúbil, že dedične obdržíme zem.

Ale ovocím Ducha je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, dobrota, dobrotivosť, vernosť, krotkosť a zdržanlivosť; Galatským 5:22

Ospravedlnenie, viera a skutky

Text v liste Jakuba 2:14-26 som dlho nevedel pochopiť a dať dokopy s tým, čo som z novozmluvných spisov vedel o spasení zo samotnej viery bez skutkov. Z tohto miesta som jednoducho mal dojem, že na spasenie je potrebná ako viera, tak aj skutky. Je apoštol Jakub v rozpore s apoštolom Pavlom v tej najzásadnejšej otázke týkajúcej sa toho, ako sme pred Bohom ospravedlnení? Vedel som pritom, že v Božom slove nie sú žiadne rozpory.

Jakub nastoľuje otázku: „Môže viera bez skutkov spasiť?“ a dáva odpoveď: „Človek sa ospravedľuje zo skutkov a nie zo samotnej viery“. A ešte dodáva: „Tak teda vidíte, že sa človek ospravedľuje zo skutkov a nie samo z viery“, pričom tento výrok ilustruje príkladom Abraháma a smilnice Rachab. Keď by sme vzali Jakubove slová doslovne a mimo kontext, dostali by sme rozpor s učením evanjelia o ospravedlnení zo samotnej viery – výsledkom by bolo „iné evanjelium“. Aký je význam Jakubových slov v kontexte biblického zjavenia ospravedlnenia zo samotnej viery bez skutkov?

Evanjelium je dobrá správa o tom, že človek-hriešnik sa nemôže stať spravodlivým zo skutkov zákona. Nemôže sa stať spravodlivým svojou vlastnou spravodlivosťou (svojimi skutkami, svojím životom), ale sa ospravedľuje vierou bez skutkov zákona. Boh nepočíta skutky, ale vieru za spravodlivosť (Rímskym 3:20-22, 3:27-4:5, Galatským 3:11, Filipským 3:9, 2. Korintským 5:21). Kto verí evanjeliu ukrižovaného a zmŕtvychvstalého Ježiša Krista, má večný život a neprijde na súd, ale prešiel zo smrti do života (Ján 3:36, Ján 5:24).

Pavlova výpoveď znie: „Človek sa ospravedľuje zo samotnej viery bez skutkov“.

Jakubova výpoveď znie: „Človek sa ospravedľuje zo skutkov a nie zo samotnej viery“.

Čo s týmto zdanlivým protirečením, ako sa s ním vysporiadame? (A) Vzdáme sa neomylnosti Biblie? Môže sa Písmo občas myliť? – NIE. (B) Vzdáme sa doslovnej inšpirácie Biblie? Je Písmo zmes neomylnej Božej pravdy a ľudských omylných myšlienok? – NIE. (C) Upustíme od kánonu Biblie? Mali by sme Jakubov list vypustiť z Biblie? – NIE.

Božie slovo si samo sebe neprotirečí. Veríme, že Biblia je Bohom inšpirovaná (2. Timoteovi 3:16). Aj keď pisateľmi boli ľudia, zapísané slovo je pravé Božie slovo, neomylné, doslovne inšpirované. Preto veríme, že Biblia je pravdivá, zrozumiteľná a neodporuje sama sebe. V zapísanom Božom slove musíme vždy hľadať zmysel, ktorý do neho vložil jeho autor, Svätý Duch, pričom tento zmysel musíme vždy hľadať v kontexte danej pasáže a v kontexte celého Písma (celého biblického zjavenia).

Ospravedlnenie a spasenie je zo samotnej viery bez skutkov. Aká je táto spasiteľná viera?

- A) Je **živá**, čiže prejavuje sa, pôsobí, koná, pracuje;
- B) **Prináša ovocie**, ktorým sú skutky spravodlivosti a lásky, ovocie Ducha (Matúš 12:33, Rim 7:4, Gal 5:22);
- C) **Poslúcha Boha**, čiže riadi sa podľa Božej vôle zjavenej v Božom slove (Ján 3:36);
- D) **Pôsobí skrze lásku** (Galatským 5:6+13, 1. Korintským 13:13).

Vierou v evanjelium Ježiša Krista získavame:

- A) **Ospravedlnenie**;
- B) **Vnútné obnovenie**, obriezku srdca, dar Ducha, nové narodenie, premenečné srdce poslušné Božiemu zákonu.

Ospravedlnení a spasení sme samotnou vierou bez skutkov. Ospravedľujúca spasiteľná viera však nikdy nezostáva sama, ale plodí skutky, ktoré naplňajú Boží zákon, pôsobí nádej, pokoj, lásku a spravodlivosť.

Rozriešenie zdanlivého rozporu

Keď o „ospravedlnení zo skutkov“ hovorí Pavol (Rímskym 10:5, Galatským 3:12), tak hovorí o naplnení Božieho zákona pod zmluvou skutkov (pozri tiež *Solas* číslo 2, strana 12). Pod zmluvou skutkov by človek musel dosiahnuť úplnú a dokonalú (bezhriešnu) vlastnú spravodlivosť. Počas celého života by nesmel ani raz zhrešiť. Ak by sa to niekomu podarilo, bol by spravodlivý zo skutkov zákona – na základe svojej vlastnej spravodlivosti. Večný život by tento „spravodlivý“ obdržal ako mzdu, nie ako dar milosti. Z Písma vieme, že toto sa nikomu nepodarí, lebo všetci zhrešili (Rímskym 3:10+23, 5:12). Preto ak sa chceme stať spravodlivými a ob-

držať večný život, sme odkázaní na dar milosti. Aby sme sa stali spravodlivými, potrebujeme vierou prijať Kristovu spravodlivosť a odpustenie hriechov. Kristova spravodlivosť je nám skrze samotnú vieru v Krista a jeho obeť pripočítaná (Rímskym 4:3-8; 1. Korintským 1:30; 2. Korintským 5:21). Boh nás na základe samotnej viery vyhlasuje za spravodlivých (Rímskym 5:1).

Kristova spravodlivosť, ktorú skrze vieru získavame, je však celá, dokonalá a úplná. Počas našej zemskej púte z nej neubúda. Keďže je úplná, nemôžeme k nej pridať ani jeden náš vlastný skutok, ani nič iné (obrad, sviatosť, odpustky, odpykávanie, charitu, ...). Pravá spasiteľná viera plodí skutky lásky, ovocie Ducha, poslušnosť Božej vôle a napĺňanie Božieho zákona. Ale ani takéto skutky, ktoré sú skutkami viery (ovocím spasenia), Boh nepočíta spoločne s vierou na naše ospravedlnenie a spasenie. Počíta len samotnú vieru – od začiatku (uverenie v evanjelium) až do konca (smrť alebo druhý príchod Pána). Skutky viery sú však potvrdením a dôkazom toho, že človek má spasiteľnú vieru. Zviditeľňujú vieru, ktorá je sama osebe pre svet a ľudí neviditeľná.

Skutky viery, ako ovocie spasenia, MAJÚ funkciu dôkazu a potvrdenia živej spasiteľnej viery, ale NEMAJÚ záslužnú funkciu. Samotné skutky (alebo skutky spolu s vierou) Boh nikdy nepočíta na ospravedlnenie a spasenie – ospravedlnenie a spasenie je len zo samotnej viery (Rímskym 3:28, 4:6).

Keď o „ospravedlnení zo skutkov“ hovorí Jakub, odvoláva sa na potvrdzujúcu a dôkaznú funkciu skutkov napriek tomu,

že jeho slová samé o sebe vyznievajú, ako keby učil úplný opak toho, čo učí Pavol o viere v evanjelium Ježiša Krista. To, že to Jakub takto myslí, je zrejme z kontextu Jakubovho listu 2:14-26. Jakub tu neučí ospravedlnenie a spasenie zo skutkov. Neučí ani ospravedlnenie a spasenie na základe viery spolu so skutkami. Cituje Genesis 15:6 „*Abrahám uveril Bohu a počítalo sa mu to za spravodlivosť*“. Jakub týmito slovami cituje Písmo. Nevyvracia tento výrok, ale sa s ním stotožňuje. Ale dodáva, že toto slovo sa naplnilo vtedy, keď Abrahám poslušne šiel obetovať svojho syna Izáka (a vierou ho skutočne aj obetoval – Židom 11:17-19). Jakub učí, že *vera* nemôže byť bez *skutkov viery*, a že *skutky viery* nemôžu byť bez *viery*. Oboje existuje spolu a spolu účinkuje (spoluúčinkuje, spolupracuje, spolupôsobí). Jakub učí, že *vera* sa dokonáva zo *skutkov viery* (dokonáva sa v *skutkoch viery*). Ale neučí, že *skutky viery* majú záslužnú funkciu čo do ospravedlnenia a spasenia. Keď Jakub píše o „ospravedlnení zo skutkov“, celý čas má na mysli ukázanie a potvrdenie spasenia prostredníctvom *skutkov viery*: „*Ukáž mi svoju vieru bez skutkov, a ja ti ukážem svoju vieru zo svojich skutkov*“. To isté učí aj Pavol, keď hovorí: „*Lebo ak bol Abrahám ospravedlnený zo skutkov, má sa čím chváliť, ale nie u Boha*“ (Rímskym 4:2). Slovami „má sa čím chváliť“ potvrdzuje prítomnosť *skutkov viery* u Abraháma, ktoré ukázali jeho vieru. Slovami „ale nie u Boha“ potvrdzuje, že Boh skutky nepočíta ani samé, ani spolu s vierou na ospravedlnenie (na vyhlásenie niekoho za spravodlivého).

Jakub nevyvracia Pavlovo učenie o ospravedlnení a spasení zo samotnej viery. Jakub napráva prekrúcanie

Pavlovho učenia a varuje pred mŕtvou vierou, ktorá nemôže spasiť, varuje pred falošným uistením o spasení.

Učenie o ospravedlnení samotnou vierou je tak radikálne a úžasné, že je často buď odmietnuté, lebo je vylúčená chvála a zásluha človeka, alebo je prekrúcané a zneužívané nasledovne: „Ak je spasenie zo samotnej viery, potom na skutkoch nezáleží a môžeme hrešiť“. Alebo: „Nuž, ak sme ospravedlnení samotnou vierou, potom len hrešme, pretože sme aj tak už v bezpečí a Božia milosť bude takto viac oslávená a rozhojnená“. Rímskym 3:8 „*A či potom nemáme radšej robiť zlé, jako sa nám rúhajú, a ako niektorí vravia o nás, že hovoríme: robme vraj zlé, aby prišlo dobré? Ktorých odsúdenie je spravodlivé*“. Prekrúcaný býva aj text Rímskym 5:20 „*A k tomu vošiel do toho i zákon, aby sa rozmnožilo prehrešenie; ale kde sa rozmnožil hriech, tam sa ešte väčšmi rozmnožila milosť*“. Pavol vie, čo niektorí hovoria: „Nuž čo tedy povieme? Či zostaneme v hriechu, aby sa rozmnožila milosť?“ (Rímskym 6:1). To je to, čo niektorí tvrdili: „Zostávajme v hriechu, aby sa rozmnožila milosť“. Ale Pavol hovorí: „*Nech sa tak nestane*“. Pavol odmieta takéto povrchné prekrúcanie a zneužívanie jeho učenia. Odpovede prináša takmer vo všetkých svojich listoch, v ktorých ukazuje, ako zo skutočnej ospravedlňujúcej viery nevyhnutne prýštia dobré skutky a láska. Napríklad v Galatským 5:13 „*Lebo vy ste nato povolani, bratia, aby ste boli slobodní, len nedávať tej slobody za príčinu telu, ale skrze lásku slúžte navzájom jedni druhým*“.

Živá a mŕtva viera

Až potiaľto sme kládli dôraz na to, čo Jakub nemieni svojimi slovami. Teraz

položme dôraz na to, čo Jakub svojimi slovami mieni a ako sa to týka nás. Vieme, že spasení sme samotnou vierou (Rímskym 10:3-8), a že viera je z počutia Božieho slova (Rímskym 10:13-14). A vieme aj to, že z počutia Božieho slova (a skrze vieru) sme dostali Božieho Ducha (Galatským 3:2+5). Ak niekto nemá Svätého Ducha, nie je spasený (Rímskym 8:9). Kto má Ducha, je v Kristovi (je znovuzrodený, má obrezané srdce), je v Duchu a chodí podľa Ducha (Rímskym 8). Kto chodí podľa Ducha, prináša ovocie Ducha (Galatským 5:22, Efezským 5:9). Duchom mŕtvi skutky tela, posväcuje sa a slúži spravodlivosti (Rímskym 6 a 8). Najväčším a všeobsahujúcim prikázáním zákona je láska: láska k Bohu a bližnému. Ak sme ospravedlnení a spasení, potom o nás platí, že „*láska Božia je vyliata v našich srdciach skrze Svätého Ducha, ktorý nám je daný*“ (Rímskym 5:5). Láska je plnosťou zákona (Rímskym 13:10, 1. Korintským 13:4, 1. Timoteovi 1:5). Ak v nás takejto lásky niet (1. Jána 2:5), potom nepatríme Kristovi a nemáme spasenie. Ale je to len viera, ktorá nás činí spravodlivými pred Bohom. Láska, ktorá z nej pramení, ukazuje, že tá viera je skutočne pravá, živá, ospravedlňujúca.

Celý náš text z Jakuba sa zameriava práve na prítomnosť a ukázanie spasiťelnej viery. Jakub tu odkryva falošnú prázdnu pokryteckú vieru, ktorá nepôsobí lásku. Takáto viera nemôže nikoho ospravedlniť a spasiť. Verš 14: „*Čo to prospíše, moji bratia, keď niekto hovorí, že má vieru, a nemá skutkov? Či ho azda tá viera môže spasiť?*“ Jakub opisuje nepravú pokryteckú vieru takto: Najprv vo verši 17 hovorí, že taká viera je **mŕtva**: „*Tak*

aj viera, keď nemá skutkov, je mŕtva sama v sebe“. Ak viera „nepôsobí skrze lásku“ (slovami Pavla, Galatským 5:6), je (slovami Jakuba) „mŕtva“. Verš 20: „*Ale či chceš zvedieť, ó, prázdny človeče, že viera bez skutkov je mŕtva?*“ Verš 26: „*Lebo ako je telo bez ducha mŕtve, tak je i viera bez skutkov mŕtva*“. Potom vo verši 19 Jakub hovorí: „*Ty že veríš, že je jeden Bôh? Dobre robíš. Aj démoni veria a trasú sa*“. Na príklade viery démonov ukazuje Jakub, že existuje aj takáto viera, ktorá ale nedokáže spasiť. Vysvetlenie nachádzame v liste Židom 11:1 „*Viera je presvedčením o veciach, ktoré sa nevidia, a podstatou toho, na čo sa človek nadeje*“. Viera má obsahovú zložku (doktrínálnu) a zložku spoľahnutia sa (dôvery). Keď prvá zložka (doktrínálna) je v poriadku, ale chýba druhá zložka (dôvera, spoľahnutie sa), nie je to spasiťelná viera. Viera, ktorá zostáva sama (nenadeje sa, nepracuje, neslúži, neplodí lásku) – je neúčinná, prázdna, jalová, zbytočná, nečinná, neúčinná, márna viera. Nevyhýbajme sa listu Jakuba a berme vážne výstrahy o mŕtvej viere.

Ak by sme teda verili alebo učili: „*Na ospravedlnenie a spasenie je potrebná viera spolu so skutkami (dohromady)*“, vyrobili by sme iné, nepravé, falošné evanjelium, ktoré nemá moc spasiť hriešnika. Ak by sme naopak verili alebo učili: „*Viera môže zostať sama bez ovocia a bez skutkov lásky, a aj tak nás ospravedlní a spasí*“, opäť by sme zvestovali falošné učenie, že mŕtva viera môže spasiť hriešnika. Ospravedlnení sme len zo samotnej viery, ktorá **je živá, pôsobí skrze lásku a prináša ovocie**.

Peter Vajda

Vierou spasená Rachab

*Vierou nezahynula smilnica Rachab s tými, ktorí neposlúchali vo viere,
prijímúc vyzvedačov s pokojom,*

Židom 11:31

V knihe Jozuovej (2:1-24) čítame po-
učný príbeh o Božom súde nad bezbož-
níkmi a o Božom spasení z milosti pre
tých, ktorí Bohu veria a Boha vo viere
poslúchajú. Tento príbeh je súčasťou
historického rámca udalostí dejín Božej
spásy. Boh vyviedol svoj ľud, izraelský
národ, z Egypta. Izraelci putovali po
púšti 40 rokov. Bohu neposlúšná gene-
rácia pomrela, zomrel aj Boží služobník
Mojšiš a Hospodín nad izraelským ná-
rodom namiesto neho ustanovil Jozuu.
Dva a pol kmeňa už dostalo zaslúbenú
zem na východ od Jordánu, zvyšné kme-
ne idú zaujať zaslúbenú zem, ktorú im
dal Hospodín. Jozua posla do Jericha
vyzvedačov. Tí sa ubytujú u neviestky
(smilnice) Rachab. Rachab ich skryje
a zatají pred kráľom a mužmi Jericha,
povediac im (v. 9): „Viem, že vám Hos-
podín dal túto zem, a že váš strach padol
na nás, a že zmalátneli pred vami všetci
obyvatelia zeme, ani čo by sa boli rozply-
nuli ako voda“. Odkiaľ Rachab vedela,
že Boh dal svojmu národu túto zem?
A odkiaľ vedela o Bohu? Veď národ,
v ktorom žila, uctieval pohanské bož-
stvá. Rachab počula svedectvo, ktoré sa
šírilo o Izraelcoch, a o tom, ako ich Boh
vyviedol z otroctva a ako im dáva víťazif
nad národmi. Toto svedectvo sa šíri-
lo medzi národmi zeme: „Lebo sme počuli
o tom, že Hospodín vysušil vody Rudého
mora pred vami, keď ste vyšli z Egypta, ako

*aj o tom, čo ste učinili dvom amorejským
kráľom, ktorí boli za Jordánom, Síchonovi
a Ógovi, ktorých ste zariekli na úplnú
záhubu a zničili“.*

Tú istú zvesť počula ako Rachab
tak, aj celé Jericho. Ako reagovali na
počutú zvesť obyvatelia Jericha? „Keď
sme to počuli, ochablo naše srdce, ani čo
by sa bolo rozlialo, ani nezostalo viacej
v nikom ducha odvahy pred vami“ (v. 11).
Ako reagovala na počutú zvesť Rachab?
Rachab uverila v Hospodina, v jediného
pravého živého Boha, Boha Abraháma,
Izáka a Jakoba (v. 11): „lebo len Hos-
podín, váš Bôh, je Bohom na nebesiach hore
i na zemi dole“. V čase prichádzajúceho
Božieho súdu (vyplienenie bezbožných
modlárskeho národov rukou Izraelcov)
Rachab uverila v Božiu milosť, pretože
vo viere prisahou zaviazala vyzvedačov,
že učinia milosť (záchranu) s ňou a do-
mom jej otca. Rozhodla sa pridať sa na
stranu Hospodina, očakávajúc vo viere
záchranu v čase zarieknutia na úplné vy-
hladenie Jericha. Rachab uverila počutej
zvesti, uverila v pravého Boha a uverila
v Božiu milosť a spasenie. Rachab bola
vierou zachránená. „Vierou nezahynula
smilnica Rachab...“ (Židom 11:31). Ak
Rachab bola vierou spasená, potom čo
to znamená uveriť? „A viera je podstatou
toho, na čo sa človek nadeje, presvedčením
o veciach, ktoré sa nevidia“ (Židom 11:1).
Čomu uverila Rachab? Zvesti o tom, ako

Boh vyviedol Izraelských z Egypta, že im dal zem, a že národy v tejto zemi sú zarieknuté na záhubu.

Všimnime si, ako Boh vyviedol Izraelských z otroctva. Mohol ich vyvieť aj tak, že by obmäkčil faraónovo srdce a faraón by ich priateľsky v mieri prepustil? Áno, mohol: *„Srdce kráľovo v ruke Hospodinovej ako potôčky vody: kamkoľvek chce, ta ho nakloní“* (Príslovia 21:1). Máme nejaký príklad aj takéhoto vyvedenia božieho ľudu zo zajatia? Áno, máme: Prepustenie izraelského ľudu z babylonského zajatia. Z Egypta sa však išlo inak. *„A Hospodín zatordil srdce faraona, kráľa Egyptanov, a honil synov Izraelových. Ale synovia Izraelovi tiahli von súc vedení vysokou rukou“* (Exodus 14:8). Prečo to Boh urobil s veľkou mocou (palica-had, malomocná ruka, 10 rán, Červené more)? Na svedectvo národom (a samozrejme aj samotnému Božiemu ľudu). Aby sa oslávil, a aby národy uverili, že On je jediný pravý živý Boh. *„A zatvrdím srdce faraonovo a bude ich honiť, a vtedy sa oslávim na faraonovi a na všetkom jeho vojsku, a tak poznajú Egyptania, že ja som Hospodín: A učinili tak.“* (Exodus 14:4).

Presvedčenie o veciach, ktoré sa nevidia

Rachab nevidela a nezažila tieto udalosti. Prišla k nej len zvesť. Rachab prijala túto zvesť za hodnovernú a pravdivú. Ako to môžeme vedieť? Podľa jej konania: Ukryla vyzvedačov a zaviazala ich prísahou ohľadom svojej záchrany a záchrany domu svojho otca. Pokladali aj obyvatelia Jericha túto zvesť za hodnovernú a pravdivú? Áno, pokladali. Ako to môžeme vedieť?

Podľa ich konania: Ochablo ich srdce, zmalátneli, zabarikádovali sa v Jerichu a očakávali boj. Ako Rachab tak aj obyvatelia Jericha mali rovnaké a správne presvedčenie o veciach, ktoré nevideli. Rachab sa pridala na stranu Hospodina. Obyvatelia Jericha zostali Božími nepriateľmi. V čom bol rozdiel, ak presvedčenie o veciach, ktoré sa nevidia, mali rovnaké? Rozdiel bol v konaní, ktoré vyplýva z viery. Rachab sa spolu s presvedčením o pravde aj spoľahla na Hospodina (na jeho záchranu), aj vložila do toho svoju nádej. Preto nás 11. kapitola listu Židom vyučuje, že Rachab vierou nezahynula, že záchrana je z viery.

Jedným dychom nás pritom ale Božie slovo učí, že viera je vždy správdzaná konaním, ktoré z nej vyplýva – poslušnosťou viery. Obyvatelia Jericha „rozumovo uverili“ počutej zvesti, ale nekajali sa, nevložili svoju nádej na Hospodina, ktorý je milostivý a odpúšťa hriechy. Konali opačne ako obyvatelia Ninive, ku ktorým prišiel prorok Jonáš s posolstvom od Boha. Rachab uverila a konala. Obyvatelia Jericha *neposlúchali vo viere*, rovná sa *neverili* (Ján 3:36). Zachraňujúca (spasiteľná) viera má okrem presvedčenia o veciach, ktoré sa nevidia, aj zložku spoľahnutia sa na pravého Boha, ktorý odpúšťa hriechy a kriesi z mŕtvych.

Kto verí v Syna, má večný život; ale kto nie je vo viere poslušný Synovi, nezuerie života, ale hnev Boží zostáva na ňom. (Ján 3:36)

Slovo „neveriť“ v Ján 3:36 sa prekladá aj ako „neposlúchať vo viere“ (nebyť vo viere poslušný). Z viery vychádza

poslušnosť viery a koreňom neposlušnosti je nevera („neveria“ ako opak viery). Poslušnosť viery a viera sú nerozlučné družky. Je to preto, lebo viera nie je len presvedčením o veciach, ktoré sa nevidia (ktoré poznáme zo zvesti, z Božieho slova), ale aj podstatou toho, na čo sa nadejeme. Viera v zmysle presvedčenia, spoľahnutia sa, dôverovania a nadejania sa – sa vždy premietne do nášho konania.

Boli by Rachab a dom jej otca zachránení, keby Rachab povedala: *Dobre, áno, verím, že je to pravda, že Boh Izraelských je pravý Boh, verím, že ich vyviedol z otroctva, verím, že Boh ide súdiť Jericho a dať túto zem Izraelským, ale nič by nekonala? Toto presvedčenie by sa nijako nepremietlo do jej konania, neukryla by vyzvedáčov, nezaviazala by ich prísahou ohľadom jej záchrany?* Vidíme, že viera je viac než len správne doktrínálne presvedčenie. Má zložku dôvery a nádeje, spoľahnutia sa, ktorá sa vždy premietne do konania, do skutku.

Teraz nás už neprekvapuje, keď apoštol Jakub hovorí o mŕtvej viere, o démonickej viere, o spasení a skutkoch tak, ako hovorí (Jakub 2:17-18): *„Tak aj viera, keď nemá skutkov, je mŕtva sama v sebe. Ale niekto povie: Ty máš vieru a ja mám skutky. Ukáž mi svoju vieru bez skutkov, a ja ti ukážem svoju vieru zo svojich skutkov“*. Vieru poznať podľa skutkov viery. Svojimi skutkami Rachab ukázala svoju vieru. Svojimi skutkami obyvatelia Jericha ukázali svoju neveru. Existuje mŕtva viera. Mŕtva viera má správne doktrínálne presvedčenie, ale chýba jej podstata a zložka nadejania sa. Chýba jej premietnutie do konania

a skutkov, čo však odkryva to, že nastalo obrátenie a vnútorné obnovenie od Boha.

Viera spoluúčinkuje, spolupracuje so skutkami (Jakub 2:22). Jedno od druhého sa nedá oddeliť. Nedá sa oddeliť viera od poslušnosti viery. Ak chýba poslušnosť viery, chýba živá (spasiteľná) viera. Spasení (ospravedlnení) sme iba vierou. Boh nám za spravodlivosť počíta vieru samotnú bez skutku (Rimanom 4:5). Ale vieru nemožno oddeliť od skutkov viery, ktoré sú jej ovocím. Z milosti, vierou v evanjelium, získavame od Boha nielen ospravedlnenie, ale aj znovuzrodenie a nový život. Nový život, život poslušnosti viery, je dôkazom znovuzrodenia a obriezky srdca od Boha.

Na toto kladie obrovský dôraz apoštol Jakub (Jakubom 2:21-26), keď nás vyučuje (možno nám ťažko zrozumiteľnými slovami) *„Či nebol Abrahám, náš otec, ospravedlnený zo skutkov donesúc obetou svojho syna Izáka na oltár? Tedy vidíš, že viera spoluúčinkovala s jeho skutkami, a že viera bola dokonaná zo skutkov. A naplnilo sa písmo, ktoré hovorí: Abrahám uveril Bohu, a počítalo sa mu to za spravodlivosť, a bol nazvaný priateľom Božím. Tak teda vidíte, že sa človek ospravedlňuje zo skutkov a nie samo z viery. Tak podobne aj smilnica Rachab, či nebola ospravedlnená zo skutkov, keď prijala poslov a súrne ich vyslala inou cestou? Lebo ako je telo bez ducha mŕtve, tak je i viera bez skutkov mŕtva“*.

Oboje je pravda: Rachab bola spasená vierou (Židom 11:31) a Rachab bola spasená zo skutkov (Jakub 2:25). Musíme však chápať tieto výroky tak, ako ich Božie slovo mieni. Keď Jakub hovorí o spasení zo skutkov, tak nehoví

vorí o tom, a ani nepopiera, že nás Boh vyhlasuje za spravodlivých skrze vieru samotnú (pozri napr. list Rímskym), ale hovorí o tom, že spasiteľná viera nemôže existovať bez premeny života, bez konania, ktoré vyplýva z podstaty toho, na čo sa človek nadeje, a ktoré sa prejavuje tomu odpovedajúcimi skutkami. Rachab: *počula zvesť, uverila, správne sa rozhodla, podľa svojej viery konala a bola zachránená*. Obyvatelia Jericha: *počuli tú istú zvesť, boli presvedčení, že je to pravda, nerozhodli sa správne, nekonali správne* (konali ako Bohu neposlušní Boží nepriatelia) a *zahynuli*.

A čo my Iudia dnes? Kolkokrát sme už počuli evanjelium? Kolkokrát nám už bola podrobne vykladaná cesta spasenia? Uverili sme? Rozhodli sme sa správne? Premietlo sa to do nášho konania? Alebo sme malátni a ochabnutého srdca, čo do vecí evanjelia a budúceho súdu, keď bude Boh súdiť živých aj mŕtvych? Som spasený vierou v Božieho Syna, Pána Ježiša Krista, alebo som ten, kto neverí a neposlúcha Syna, neuzrie života, hnev Boží zostáva na ňom a čaká ma zahynutie? Chcem aj naďalej žiť život pod Božím hnevom a čakať na večné zahynutie?

Rachab uverila a poslúchla (konala). Ona a domácnosť jej otca sa zhromaždili u nej doma a označili toto miesto

povrázkom z dvakrát farbeného červca. Tam boli v bezpečí. Celý zvyšok Jericha bol zahladený, oni boli zachránení. Keby ale neposlúchla a neboli by sa tam zhromaždili (na určené miesto), aj oni by boli zahynuli. Noe uveril a poslúchol. Uveril Božej zvesti o súde a záchrane. Postavil koráb a vošli do korábu. Keby ale neposlúchol, nepostavil koráb, alebo by postavil, ale on a jeho rodina by do korábu nevošli, aj oni by boli zahynuli. Izraelskí uverili a poslúchli. Natreli zárubne dverí krvou paschálneho baránka, aby nezahynuli prvorození, keď anjel zhubca hubil všetko prvorozené v Egypte. Keby len počuli a uverili, ale neposlúchli by (neatreli by zárubne krvou baránka), aj ich prvorození by boli zahynuli.

Rachabin dom, Noeho koráb, dom so zárubňou potretou krvou baránka, to všetko sú miesta bezpečia a spásy – rovnako tak Kristus je „tým miestom“ záchrany od budúceho spravodlivého Božieho súdu. Kto je v Kristovi, je spasený. „Byť v Kristovi“ môžeš byť iba skrze samotnú vieru v evanjelium ukrižovaného a vzkrieseného Božieho Syna, Pána Ježiša Krista: *Uver!, a budeš spasený*.

A bez viery nie je možné ľúbiť sa Bohu. Lebo ten, kto prichádza k Bohu, musí veriť, že je, a že tým, ktorí ho snažne hľadajú, je odplatiteľom (Židom 11:6).

Peter Vajda

Blahoslavený človek, ktorý počúva na mňa bdejúc pri mojich vrátach deň ako deň, strážiac podvoje mojich dverí. Lebo ten, kto ma najde, najde život a dosiahne priazne od Hospodina. Príslovia 8:34-35

Všetkým, ktorí ho prijali

Lebo nieto rozdielu, lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej ospravedlňovaní súc darmo jeho milosťou, skrze vykúpenie, vykúpenie v Kristu Ježišovi

Rímskym 3:23-24

Ale všetkým, ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími, tým, ktorí veria v jeho meno; ktorí nie z krvi, ani z vôle tela ani z vôle muža, ale z Boha sú splodení

Ján 1:12-13

Prvý Adam

Ludstvo je Božie stvorenie (Gn 1:26, 2:7-8, 21-22; Ž 8:3; Sk 17:22). Nevytvorili sme sami seba, ani nie sme produktom nejakých náhod či prírodných procesov. Boh stvoril človeka z prachu zeme, vdýchol do jeho nozdier dych života a človek sa stal živou dušou. Boh stvoril človeka ako muža a ženu. Celé ľudstvo je potomkom týchto našich prvých rodičov. Za svoju existenciu vďačíme plne Bohu. Prvý manželský pár žil v dokonalom a dobrom Bohom stvorenom svete. Do tohto sveta však neskôr vstúpil hriech, porušenie a smrť.

Všetci zhrešili

Prvý človek, Adam, sa vzbúrili voči Božej vôli, voči Jeho prikázaniu, čím sa dopustil prvého hriechu (Genezis 3:1-7). Tento akt svojvôle a neposlušnosti prvého človeka bol nesmierne závažný, pretože mal dopad na celé ľudstvo, na všetkých Adamových potomkov, teda na každého jedného človeka bez výnimky: „Preto ako skrze jedného človeka vošiel hriech do sveta a skrze hriech smrť, a tak prešla smrť na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili“ (Rim 5:12). Skrze prvého Adama sa človek stáva smrteľným

a hriešnym. Skrze prvého človeka sa stali dve veci:

(1) Pred Bohom sa každý človek dostal do postavenia hriešnika, pretože Boh počíta Adamov hriech každému človeku (Rim 5:12-19): „Všetci zhrešili“ (Rim 5:12), „pádom jedného zomreli mnohí“ (Rim 5:15), „odsudzujúci výrok z jedného prehrešenia na odsúdenie“ (Rim 5:16), „pádom, prehrešením sa, toho jedného kráľovala smrť skrze jedného“ (Rim 5:17), „jedným pádom odsudzujúci výrok na všetkých ľudí na odsúdenie“ (Rim 5:18).

(2) Každý človek sa na tento svet rodí ako sluha (otrok) hriechu (Rim 6 a 8). Od narodenia každý jeden človek hreší svojimi skutkami a svojimi myšlienkami – to je jeho stav. Človek je v postavení hriešnika a je aj v stave hriešnika. Od pádu prvého Adama do hriechu všetci ľudia máme hriešnu prirodzenosť (Ef 2:3). „Všetci zhrešili“ (Rim 3:23), „Niet spravodlivého ani jedného“ (Rim 3:1-10; 3:23; Žid 14:1-3). Od Boha sme ďaleko a sme od Neho oddelení priepastou hriechu, ktorú sami nedokážeme prekonať. Chceme si chodiť po svojich cestičkách, žiť si podľa svojej vôle a vyhnúť sa Božej spravodlivosti. Hriech, nepodriadenie

sa Božej vôli a smrť sú neoddeliteľnou súčasťou a skúsenosťou nášho života. Hriech nám vládne ako pán (Rim 6:17). Hriechy človeka sú ovocím jeho hriešnej prirodzenosti (Rim 3:9-23).

Hriech spôsobil a pôsobí odlúčenie od Boha a odcudzenie sa Bohu. Človek nie je schopný byť v Božej prítomnosti a radowať sa v Bohu. Nie je schopný konať Božiu vôľu, lebo jeho vôľa je v otroctve hriechu. Človek nedokáže naplniť Boží zákon, preto je pod Božou kliatbou (Gal 3:10+13). Je vinný a ako priestupníka zákona čaká ho odsúdenie, spravodlivý Boží trest (Dt 27:26, 27:28; Rim 3:19-20, Rim 5:16-18; Gal 3:10). Má strach z Boha. Uteká pred ním ako previnilec, ktorý neposlúchol. Snaží sa pred ním skryť (Gn 3:10). Ale pred Bohom sa nemôžeme skryť a utiecť pred Ním. Naše životy žijeme v márnosti a trávime v premárnenom čase. Dni človeka sú spočítané a nevyhnutne ich preruší smrť. A potom príde Boží súd (Žid 9:27).

Spasenie

Všetko toto znamená, že všetci ľudia bez výnimky potrebujú spasenie. Potrebujú záchranu z dôsledkov hriechu a z moci hriechu (oslobodenie od hriechu). Potrebujú záchranu pred spravodlivým Božím súdom. Potrebujú odpustenie, aby nemuseli niesť trest za svoj hriech. Potrebujú byť zachránení z postavenia hriešnika a aj zo stavu hriešnika. V dôsledku hriešnej prirodzenosti človek nie je schopný skutkov, ktoré by boli dobré v Božích očiach. Človek nedokáže naplniť Boží zákon, teda nedokáže získať postavenie spravodlivého pred Bohom na základe

vlastného konania (skutkov) či snahy. Povedané inými slovami: Nikto sa nemôže stať spravodlivým zo skutkov, spravodlivým zo zákona. Človek si nemôže ničím z toho, čo robí, zaslúžiť priazeň a uznanie u Boha. Z tohto nedobrého postavenia pred Bohom sa človek nemôže dostať sám. Je úplne odkázaný na záchranu, spásu, skrze jediného Spasiteľa – Ježiša Krista.

Ospravedlnenie

Jediný spôsob, ako môže hriešny človek získať pred Bohom postavenie spravodlivého, je na základe ospravedlnenia. Ospravedlnenie je výsostne z Božej milosti a človek ho prijíma samotnou vierou (Ef 2:8-9; Rim 5:1). Pri ospravedlnení Boh počíta hriešnemu človeku spravodlivosť z viery (Rim 1:17; Gn 15:6, Rim 3 a 4, Gal 3, Žid 11), nie zo zákona (Gal 2:21), nie zo skutkov (Rim 4:5-6): „*Ale tomu, kto nerobí skutkov, ale verí na toho, ktorý ospravedľňuje bezbožného, počíta sa jeho viera za spravodlivosť*“ (Rim 4:5). Pri ospravedlnení Boh počíta (pripočítava) človeku Kristovu spravodlivosť (Rim 10:4; 1. Kor 1:30; 2. Kor 5:21). Človek nie je ospravedlnený vlastnou spravodlivosťou (Rim 10:3, Fil 3:9, Gal 3:21).

Kristova spravodlivosť je výsledkom zemskeho (ľudského) života Pána Ježiša. Ježiš Kristus sa narodil ako človek pod zákonom. Celý svoj život prežil bez hriechu a Boží zákon dokonale naplnil. Kristova spravodlivosť je celá, úplná a dokonalá. Keď nám ju Boh počíta skrze vieru v evanjelium, skrze vieru v Ježiša Krista ako nášho Spasiteľa, tak aj my sa dostávame pred Bohom do postavenia dokonale spravodlivých.

Vďaka ospravedlneniu sme skrze Ježiša Krista zachránení z postavenia hriešnika a uvedení do postavenia spravodlivého. To však nie je jediné, čo záchranou skrze Krista, vierou v Neho, získavame.

Oslobodenie od hriechu

Záchrana v Ježišovi Kristovi sa dotýka aj nášho stavu, nielen nášho postavenia pred Bohom. Skrze Neho sme nielen ospravedlnení, ale aj oslobodení od hriechu. Oslobodenie od hriechu znamená, že moc hriechu v našom živote je zlomená (Rim 6). Hriech nám už nevládne. Viac už nie sme sluhovia či otroci hriechu. Naopak, stávame sa sluhami Božej spravodlivosti. O tom podrobne vyučujú kapitoly 6 a 8 listu Rímskym.

Oslobodení od hriechu sme vďaka tomu, že náš starý človek bol spolu s Kristom ukrižovaný a pochovaný a spolu s Kristom sme vzkriesení k novému životu. „Ale ak sme zomreli s Kristom, veríme, že budeme s ním aj spolu žiť, vediať, že Kristus vstanúť z mŕtvych už viacej nezomiera; smrť viacej nepanuje nad ním. Lebo čo zomrel, hriechu zomrel raz navždy, a čo žije, žije Bohu. Tak aj vy súďte o sebe, že ste mŕtvi hriechu, ale živí Bohu v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi. Nech teda nekraľuje hriech vo vašom smrteľnom tele, aby ste ho poslúchali, totiž hriech, v jeho, to jest tela, žiadostiach“ (Rímskym 6:8-12).

Sme znovuzrodení a môžeme žiť svätý (posvätený) život. Všetko toto sme dostali od Boha z milosti vďaka Kristovi a skrze vieru v Neho. Nezabúdajme však na to, že naše telo ešte nie je vykúpené (Rim 8:23). V nádeji očakávame druhý príchod Pána a zavŕšenie

nášho spasenia, vzkriesenie z mŕtvych a vykúpenie nášho tela. Zápasíme s pokušením a zvodom hriechu (Rim 6:12), ale Duchom mŕtvime skutky tela (Rim 8:13, Kol 3:5). Nie sme bez hriechu (1. Jn 1:8), ale hriechu už môžeme odolávať. Nad hriechom už môžeme víťaziť, lebo hriech nám už nevládne (Rim 6:12). Keď zhrešíme, máme príhovorcu: „Keď vyznávame svoje hriechy, verný je a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od každej neprávnosti“ (1. Jn 1:9).

Posvätenie

Pri spasení okrem **postavenia** dokonale spravodlivých pred Bohom získavame aj postavenie „svätých (posvätených)“. Aj posvätenie sme získali vierou v evanjelium skrze Spasiteľa Krista: „v ktorej vôli sme posvätení donesenou obeťou tela Ježiša Krista, raz navždy“ (Žid 10:10), „A vy ste z neho v Kristu Ježišovi, ktorý sa nám stal múdrosťou od Boha i spravodlivosťou i posvätením i vykúpením“ (1. Kor 1:30).

Žiť život v posvätení nás uschopňuje a zmocňuje len a len Svätý Duch. Pri posvätení však, na rozdiel od ospravedlnenia, platí, že do života v posvätení je zapojená aktívne už aj naša vôľa, snaha a konanie. Toto je možné vďaka znovuzrodeniu a daru Ducha. Teraz sme novým stvorením (2. Kor 5:17).

Posledný Adam

Zmena nášho postavenia a zmena nášho stavu je možná len vďaka tomu, že Boží Syn sa stal Synom človeka, že vzal ľudské telo, narodil sa pod zákon, prišiel na túto zem ako druhý a posledný Adam a odčinil (viac než odčinil) to, čo spôsobil prvý Adam (Rim 5:15-21; 1. Kor 15:20-22, 40+44-54). „Lebo ako ne-

poslušnosťou toho jedného človeka stali sa mnohí hriešnymi, tak aj poslušnosťou toho jedného stanú sa mnohí spravodlivými“ (Rim 5:19). „Lebo pretože skrze človeka smrť, skrze človeka i zmŕtvychovanie mŕtvých“ (1. Kor 15:21). „Lebo ako v Adamovi všetci zomierajú, zrovna tak i v Kristovi všetci budú oživení“ (1. Kor 15:22). „Prvý človek, Adam, stal sa živou dušou, posledný Adam oživujúcim duchom“ (1. Kor 15:45). „Prvý človek zo zeme zemský, z hlíny, druhý človek – Pán z neba. Aký bol ten zemský, takí aj všetci zemskí, a aký ten nebeský, takí aj všetci nebeskí. A ako sme niesli obraz zemského, tak ponesieme aj obraz nebeského“ (1. Kor 15:47-49).

Postavenie a stav veriaceho

Skrze vieru v Pána Ježiša Krista sme stotožnení s Kristom v jeho smrti a v jeho vzkriesení. Zomreli sme hriechu (Rim 6). Zomreli sme zákonu (Rim 7). Vstali sme do nového života (Jn 1:13, 3:1-8; 1. Pt 1:3+23; Tit 3:5). S Kristom sme zjednotení aj v oslávenom živote (Rim 6:1-11; Ef 2:5-6, Rim 8:29-30). Veriaci v Krista sú prijatí do Božej rodiny, podieľajú sa na Božom živote, obracajú sa k Bohu ako k svojmu nebeskému Otcovi (Lk 11:2) a používajú oslovenie *Abba*, ktoré použil aj Ježiš Kristus (Rim 8:15; Mk 14:36). Veriaci získal postavenie Božieho dieťaťa. Zatiaľ čo pre každého človeka Boh je Stvoriteľom a Stvoriteľom zostáva, aj keď človek Boha zapiera, Boh je Otcom len pre ospravedlnených, spasených, znovuzrodených ľudí.

O konečnom mieste (údele) človeka vo večnosti – večné zatratenie alebo večný život – rozhoduje jeho postavenie. Existujú len dve postavenia človeka – postavenie hriešnika a postavenie

spravodlivého. Ak je človek v prvom Adamovi, má postavenie hriešnika. Ak je človek v druhom a poslednom Adamovi, v Ježišovi Kristovi, má postavenie spravodlivého. Kľúčovými pasážami Písma pre pochopenie týchto dvoch postavení sú Rímskym 5 a 1. Korintským 15. Každý človek, ktorý sa narodil z muža a zo ženy, (teda každý jeden človek okrem Ježiša Krista) prichádza na tento svet v postavení hriešnika. V postavení spravodlivého je len ten, kto je v Kristovi, kto sa narodil z Ducha. Byť v Kristovi je možné len na základe stotožnenia s Kristom skrze vieru v evanjelium. Potrebujeme si ale uvedomiť aj to, že stav človeka súvisí s jeho postavením. Stav a postavenie veriaceho v Krista by mali byť v úplnom súlade. Kým však telo nie je vykúpené, stav spravodlivých nie je v úplnom súlade s ich postavením, aj keď sa o to máme usilovať celou silou a celou vôľou, celým našim životom.

Keď ide o náš konečný údel, v Písme nachádzame viaceré pasáže, kedy sa Božie slovo odvoláva na náš stav a nie na naše postavenie. Sú to texty, ktoré hovoria o súde podľa skutkov. Tieto texty sú postavené práve na tom, že stav spravodlivého má byť v súlade s jeho postavením. Súlad stavu s postavením je konečný Boží zámer. Veľmi pekne to vidíme v Jánovi 5:24-30. Ján 5:24 hovorí o večnom živote na základe nášho postavenia, zatiaľ čo Ján 5:29 vyjadruje presne to isté, avšak na základe nášho stavu. Je jasné, že Ján 5:29 neučí spasenie zo skutkov, neprotirečí veršu 24, ale je s ním v súlade. Božie slovo je presné a jasné v tom, že Boh nám dáva večný život z milosti skrze vieru na základe

vykúpenia v Kristovi – teda len na základe nášho postavenia v Kristovi.

Ospravedlnením sme získali postavenie spravodlivého pred Bohom. Ospravedlnenie je jednorázová udalosť. Ospravedlnení sme vierou v Spasiteľa Krista, vierou v evanjelium. Ospravedlnenie je raz a navždy. Posvätenie je aj jednorázová udalosť spojená s ospravedlnením, a aj proces, do ktorého sme po znovuzrození aktívne zapojení. Spasenie v Kristovi je súčasne jednorázový akt (v zmysle postavenia) a aj pokračujúci proces (v zmysle nášho stavu), ktorý bude zavŕšený vzkriesením z mŕtvych. Platí o nás „*zomreli sme*“ (Kol 3:3; Ga 2:19) a rovnako platí „*umŕtvujeme*“ (*mŕtvime*) svoje údy (Kol 3:5), „*sme vykúpení*“ (Ga 3:13; 3:24) a „*vykúpenie očakávame*“ (Rim 8:23-24; Ef 4:30).

Preto pre život viery je potrebné a užitočné rozlišovať *postavenie* a *stav* veriaceho. *Postavenie* veriaceho pred Bohom, ktoré má skrze Ježiša Krista, je výsledkom uverenia v Ježiša Krista a je založené na nezmeniteľnosti Kristovho diela. Veriaci je v Kristovi a Kristus vstanúc z mŕtvych viacej nezomiera a Ježiš Kristus je ten istý včera dnes a naveky – toto je záruka nezmeniteľnosti postavenia veriaceho pred Bohom. Veriaci je dokonalý v Božích očiach, lebo je v Kristu. Veriaci je oddelený (svätý) pre večné Božie zámery a ciele. Postavenie veriaceho je teda to postavenie, do ktorého ho uviedol Boh a v ktorom ho vidí Boh preto, lebo veriaci prijal Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa.

Stav veriaceho je stav jeho konkrétného, aktuálneho, dnešného, momentálneho života v jeho pozemskom,

ešte porušenom tele a skrze toto svoje telo. Jeho stav odzrkadľuje mieru jeho duchovného rastu a zrelosti, alebo mieru nedostatku duchovnej zrelosti, nedostatku duchovného života (teda „telesnosti“) v jeho zemskom tele. Vidíme to jasne napr. v 1. Korintským. Vo veršoch 1. Kor 2:14-15 sú „*telesný človek*“ a „*duchovný človek*“ použité v zmysle postavenia, zatiaľ čo vo veršoch 1. Kor 3:1+3+4 sú slová „*telesný*“ a „*duchovný*“ použité v zmysle stavu človeka.

Život viery má byť žitý tak, aby stav veriaceho bol uvádzaný (alebo ideálne: uvedený) do súladu s jeho postavením, ktoré je dokonalé a nezmeniteľné! Je to ako keď špinavý človek z ulice je z tohto prostredia vzatý, umytý a posadený do kráľovského paláca medzi kniežatá. V tomto jeho novom postavení sa už od neho očakáva, že sa bude aj správať a žiť ako knieža.

Od okamihu, keď človek uverí v Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa, aj keď je ešte stále na svete, nie je viac zo sveta (Ján 17:11+14). To, čo sa udeje s človekom, ktorý uverí v Ježiša Krista, opis postavenia veriaceho, je asi najvýstižnejšie vyjadrené veršom: „*ktorý* (Boh Otec) *nás vytrhol z moci temnosti a premiestnil do kráľovstva Syna svojej lásky*“ (Kolosenským 1:13). Veriaci je vytrhnutý zo sveta, zo satanovej sféry moci a vlády a prenesený do sféry Syna Božieho, aj keď telom je fyzicky stále na svete.

Všetko toto, povedané v predchádzajúcom o veriacich, ospravedlnených vierou v Ježiša Krista, je nedostupné pre tých, ktorí v Ježiša Krista neuverili, ktorí stále zostávajú vo svojich hriechoch. Títo

sú stále vo svete a zo sveta a pod vládou hriechu a smrti – a pred Bohom sú stále v postavení hriešnikov a nepriateľov.

Pre tých, ktorí sú v Kristovi, čas už nie je nepriateľom, ktorý im neužitočne preteká cez prsty. Majú svoj čas na to, aby ho využili pre službu, ku ktorej ich vedie Kristus. Veriaci, tak ako jeho Pán Ježiš Kristus, je človekom pre druhých. Jeho nový život – ako život nového stvorenia, je vyjadrený v pokornej službe blížnemu vo všetkom, čo táto služba na každej úrovni znamená.

Ako veriaci si uvedomujeme sami seba vo vzťahu k Bohu. Aj napriek tomu, že žijeme v nevykúpených telách a občas padneme, sme Božie deti a bytosti Jeho úžasnej lásky. Keď padneme, máme príhovorcú u Otca, ktorý je verný a spravodlivý, aby nám odpustil

(1. Jn 1:7-9). Trest za hriech za nás podstúpil Ježiš Kristus na golgotskom kríži, preto my už neprídeme na súd (Ján 5:24). Naše fyzické telo môže zmrieť a podstúpiť rozklad, ale smrť vo svojej hrôze odsúdenia a odlúčenia od Boha, ako odplata za hriech, je už za nami. Toto je vyjadrené v Božom dare „večného života“ (Jn 3:16 a ďalšie verše), ktorý neznamena len život v nebesiach vo večnosti, ale aj nový život, ktorý pre veriaceho v Krista ako Spasiteľa začal už teraz tu v časnosti.

Veriaci, súc ospravedlnení vierou v Ježiša Krista a splodení z Boha, sa radujeme a prehlasujeme:

Som nové stvorenie, Božie dieťa som, lebo všetkým, ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími!

Drahoslav Vajda, Peter Vajda

*Lebo veď i náš veľkonočný Baránok je zabitý za nás, Kristus
1. Korintským 5:7*

Milý brat, milá sestra!

Som členkou zboru evanjelikov a.v. v Košiciach. Som veľmi chorá. Okrem iných chorôb mi v roku 2008 zistili nádor. Vtedy som odmietla onkológiu. Podpísala som reverz, lebo som povedala, že môj život je v Božích rukách. Boh mi život dal a moje dni sú u Neho. Mám 69 rokov a onkológia by bola pre mňa len trápenie.

Ale chcem opísať svoje svedectvo nesmiernej lásky Božej ku mne aj v inom prípade. Boh mi dal milosť už pred 20 rokmi. V Izaiášovi vo verši 46:4 hovorí, že nás až do staroby poniesie, lebo nás učinil.

Asi pred 12 rokmi mi oznámili, že mám šedý zákal, ale nepovedali na ktorom oku. Vždy, keď som šla na kontrolu (lebo som diabetička) mi len oznámili, že je tam. V lete roku 2007 som spadla, oči mi zaliala krv. Vyzerala som, ako by ma niekto dobil. Bola som samá modrina, ale otvorenú ranu som nemala, tak som k lekárovi nešla. Začal sa mi zhoršovať zrak, prestávala som vidieť. Čo bolo prepisovačkou napísané, to som nevedela prečítať. Kúpila som si lupu, fixky a čítala a písala som ako sa dalo. Ešte som matne videla, ale už som nerozpoznala ľudí. Ale v roku 2008

na prvý Vianočný deň som už celkom prestala vidieť. Všetko som zistovala len podľa hmatu. A tu začal konať Boh.

Moje srdce patrí Pánu Ježišovi, nemám už nikoho. Manžel mi zomrel pred 12 rokmi, deti sme nemali. Mám nevlastnú sestru, ktorá však o mňa veľký záujem nemala. Ale Boh konal. Dal mi do cesty ženu z nášho bloku, ktorá mi chodila nakupovať. Bola som vďačná, že mi niekto priniesol nákup.

Do hrncov som nevidela, varila som spamäti, ale uvarila som si tak, že som mala teplú stravu. Vždy ráno som sa dala do Božích rúk, ako to robievam už dlho a šlo to, ako šlo. Poslali mi z Bratislavy z EvS Novú zmluvu na CD-čkách. Jedna sestra v Kristu, ktorá chodila ku mne, bola mojimi očami. Prečítala, keď mi prišlo niečo úradné. Doniesla mi aj krásne piesne na CD, ktoré ospevovali môjho Pána.

Boh oslovil srdce mojej nevlastnej sestry. Šla so mnou k lekárke a tá povedala, že obe oči treba ihneď operovať. Do nemocnice som nechcela ísť a súkromný lekár bol pre mňa nedostupný. Oči boli vo veľmi zlom stave. Nakoniec ma predsa však operovali na súkromnej

mikrochirurgii. Jedno oko 24. 3. 2009 a druhé 15. 4. 2009.

Celý čas bol pri mne Ježiš. Akoby ma niesol na rukách. Bol pri tom trápení, o ktorom ani nepíšem, veď som dôchodkyňa a vdova bez peňazí. Pán dal, aby som bola operovaná podľa Jeho vôle. Verím, že viedol ruky lekára. Už vidím na obe oči. Bol mi v trápení všetkým, keď som k Nemu volala. Ako by mi bol odpovedal v nejakej piesni na CD, ktoré som počúvala.

Nikto nám nemôže dokonale pomôcť, jedine náš Spasiteľ. On je s nami v dobrom a aj v nešťastí. Nech mu je sláva teraz i naveky. Ďakujem za milosť, ktorú mi dal a za pomoc v utrpení. Vyznávam s Izaiášom pravdivosť Božieho zaslúbenia: „*A budeš korunou krásy v ruke Hospodínovej a diadémom kráľovstva v ruke svojho Boha*“ (Izaiáš 62:3). Nech moje svedectvo lásky Kristovej slúži každému, a aby sme vždycky ďakovali Bohu skrze nášho Pána Ježiša Krista za milosť, ako najväčší dar, ktorý nám On nezaslúžene dal vo svojom Synovi.

Želám vášmu časopisu zdar, a aby ho ľudia pozorne čítali.

Olga Salamonová

Žena, na ktorú nemáme zabudnúť

Pamätajte na Lótovu ženu!

Lukáš 17:32

Tieto slová vyriekol Ježiš Kristus, keď hovoril o svojom druhom príchode a opisoval, aká hrôza čaká to množstvo ľudí, ktorí ho neprijmú. Nie je nepodstatné, že Ježiš spomína Lótovu ženu práve v súvislosti so záhubou tých duší, ktoré nebudú pripravené na jeho návrat.

Ježišov výrok však predstavuje ešte vážnejšie varovanie, keď si uvedomíme, že nebolo určené zákonníkom a farizejom, ktorí ho nenávideli, ale jeho učeníkom! Hovorí: „Pamätajte na ňu“, akoby nám hrozilo, že na to zabudneme a tieto slová nie sú len varovaním, ale aj výzvou rozhybať našu lenivú pamäť!

Náboženské privilégiá, ktoré požívala Lótova žena

Za dní Abraháma bolo pravé, spasiteľné náboženstvo vzácné. Neboli Biblie, kazatelia, pastori ani cirkevné zbory. Poznanie Boha bolo obmedzené na niekoľko rodín. Väčšina obyvateľov vtedajšieho sveta žila v duchovnej temnote, nevedomosti, povere a hriechu. V porovnaní s nimi mala Lótova žena obrovské výhody.

Jej manžel bol pobožný muž. Skrze sobáš sa Abrahám – otec verných – stal jej strýkom. Lótova žena iste vedela o viere, poznaní a modlitbách týchto verných mužov. Pravdepodobne bola pri tom, keď Abrahám postavil oltár medzi Hajom a Bételom (Genesis 12:8). Bola aj pri tom, keď Kedorlaómer zajal Lóta a tento bol neskôr Abrahámom vyslobodený (Genesis 14:12). Bola pritom, keď anjeli prišli do Sodomy varovať jej manžela, aby utiekol (Genesis 19). A bola tam aj vtedy, keď anjeli uchopili členov jeho rodiny za ruky, aby ich urýchlene vyviedli von z mesta (Genesis 19:16).

Mnoho sa naučíme, keď si budeme pripomínať Lótovu ženu!

Samotný prístup k náboženským výhodám nikdy nikoho nezachráni. Tým,

ktorí sa domnievajú, že náboženské privilégiá im pomôžu byť lepšími kresťanmi, sa to možno bude ťažko počúvať. Lótova žena nás však učí, že na záchranu duše treba viac ako len náboženské výhody. Joáb bol Dávidovým veliteľom, Geházi bol Elizeovým sluhom, Démas Pavlovým spoločníkom a Judáš Iškariotský zase učeníkom Ježiša – všetci títo zomreli vo svojich hriechoch. Potrebujeme viac ako výsady. Potrebujeme milosť Svätého Ducha.

Je v poriadku, ak si ceníme náboženské výhody, ale nespoliehajte sa len na ne. S vďakou sa ich chopme, ak nám boli dané. Ak nám ale neprinesú úžitok, ľahko nám môžu veľmi ublížiť. Ten istý oheň, ktorý roztápa vosk, spevňuje hlinu a to isté slnko, ktoré dáva jednej rastline prevkitať, úplne vysuší mŕtvy strom. Nič nezatvrdí naše srdcia viac ako dôverné poznanie posvätných vecí, ktoré nikdy neprinesie plod. Potrebujeme viac ako náboženské výsady!

Tiež vystríham mladých ľudí, ktorí mali to privilégiu, že vyrastali v pobožnej rodine, že sa nemôžu dostať do Božieho kráľovstva na základe náboženstva rodičov. Musíte do vlastných srdiec sami obdržať svedectvo Ducha. Potrebujete osobné pokánie, vieru a svätosť.

Aký hriech spáchala Lótova žena?

Čítame, že „*Lotova, žena sa obzrela zpoza neho a obrátila sa na soľný stĺp*“ (Genesis 19:26). Máme to považovať za malý hriech? Niektorí si to myslia. Ale ten pohľad znamenal oveľa viac ako sa nám na prvýkrát môže zdať.

- a) Ukázal jej skutočný charakter. Na malých veciach sa často prejaví stav nášho zmýšľania viac ako na veľkých. Malé symptómy môžu byť prejavom vážnej choroby. Jeden pohľad môže demonštrovať hĺbku celej situácie v srdci človeka – viď Matúš 5:28.
- b) Vyjavil jej neposlušnosť. Príkaz anjela už nemohol byť zrozumiteľnejší, „*Neobzri sa*“. Lótova žena neposlúchla. Vždy, keď Boh hovorí jasnou rečou v Písmach, majme jasno v tom, čo je našou povinnosťou.
- c) Prezradila sa jej pyšná nevera. Podľa všetkého Lótova žena pochybovala o tom, že Boh vykoná, čo oznámil a zničí Sodomu. „*A bez viery nie je možné ľúbiť sa Bohu.*“ (Židom 11:6). Ak si niekto myslí, že má lepšie poznanie ako Boh, potom je jeho duša vo veľkom nebezpečenstve. Aj vtedy, keď nie sme schopní pochopiť dôvody pre konkrétne Božie jednanie s nami, sme povinní zostať v tichosti a veriť.
- d) Vyšla najavo jej tajná láska k veciam tohto sveta. Nebola schopná opustiť svet bez toho, aby sa za ním ešte raz neobzrela. Jej túžby sa nachádzali v Sodome, aj keď jej telo bolo už mimo mesta. Jej oči sa obrátili k miestu, kde bol jej poklad, tak ako sa strelka kompasu obráti na sever. „*Ktokoľvek by chcel byť priateľom sveta, stáva sa nepriateľom Božím*“ (Jakubov 4:4). „*Keď niekto miluje svet, nie je v ňom lásky Otcovej*“ (1. Jánov 2:15).
- Verím, že nikdy nebolo potrebnejšie, aby kresťania počuli varovanie pred nesvätým svetáctvom, ako je tomu dnes (pozn. red.: Ryle zomrel v roku 1900!). Lótova žena nikoho nezavraždila, nescu-
- dzložila ani nič neukradla, dokonca sa zdalo, že je nábožná, a potom sa aj tak obzrela späť! Existujú tisíce tých, ktorí sa nazývajú kresťanmi, a pritom padli za obeť láske k veciam tohto sveta. Som si istý, že práve v tejto dobe máme všetci pamätať na to, ako zhrešila Lótova žena.
- a) Ako mnoho detí z nábožných rodín začína dobre a potom skončí v nevere! V detstve sa zdali byť plné viery. Malý chlapec však vyrastie na mládenca a zaujíma sa už len o zábavu a šport. Dievčatko vyrastie na mladú slečnu a stará sa iba o odievanie a vzrušujúcu spoločnosť. Sú ako Lótova žena.
- b) Aké množstvo mladých mužov a žien na začiatku akoby milovalo vieru, ale neskôr, krok za krokom, starosti a veci tohto života vytlačia z ich mysle veci budúceho života. Rýchlo sa začnú správať ako Lótova žena.
- c) Ako mnoho manželských párov si vo svojom náboženstve vedie dobre až do bodu, kým ich deti nevyrastú a neopustia rodičovský dom – potom odpadávajú. V prvých rokoch usilovne nasledujú Krista. Duchovná pohroma však príde, keď ich deti vyrastú a treba ich uviesť do fázy dospelosti. Zdá sa, že vtedy často vstúpi do rodiny duch sveta a oni začínajú kráčať v šlapajach Lótovej ženy.
- Vystríhajte sa polovicatého náboženstva: vystríhajte sa nasledovania Krista z akéhokoľvek postranného motívu, ako napr. zapáčiť sa priateľom alebo pôsobiť charakterne. Nasledujte Krista preto, kým je. Buďte dôkladní, úprimní a horliví.
- „*Nikto položívoší svoju ruku na pluh a ozerajúci sa nazpät nie je súci do kráľovstva Božieho*“ (Lukáš 9:62).

Pomodlil som sa modlitbu prijatia

Odmalička som bol vedený k viere, no bolo to, dá sa povedať, len formálne kresťanstvo. To znamená, chodil som do kostola, dokonca som ministroval, absolvoval som prvé prijímanie atď., ale bolo to všetko len preto, že musím. A ak mám byť úprimný, ani ma to nebavilo.

No raz, už ani neviem ako, sa mi dostal do rúk nejaký letáčik z Detskej misie s odkazom, že v prípade záujmu tam môžem napísať a budú mi posielat Biblický korešpondenčný kurz. Počas jeho riešenia mi posielali aj rôzne brožúrky a neskôr aj Novú Zmluvu. Ako netrpezlivé dieťa som si veľmi rýchlo nalistoval poslednú stranu, kde bolo vysvetlené prijatie Ježiša ako svojho Spasiteľa a modlitba prijatia. Tú som sa pomodlil a čítal som si Novú Zmluvu pekne od začiatku.

Odvtedy už kresťanstvo nebolo pre mňa len formalitou, ale každodenným životom, každodenným prejavovaním toho, v čo verím, môjho vzťahu s Ježišom. V škole ma už nebavilo každodenne sa biť ako predtým, ale všetkým spolužiakom som v jednom kuse hovoril o Ježišovi, nosil som aj im letáčiky od Detskej misie, rozdával som kresťanské brožúrky aj Nové Zmluvy. Na začiatku

to bolo v poriadku, no neskôr som sa kvôli mojej viere stal terčom výsmechu. Zmenilo sa to až na gymnáziu, kde sa mi celkom podarilo zapadnúť do partie aj napriek tomu, že som bol podľa nich „náboženský fanatik“.

Počas môjho detstva aj puberty som cítil nedostatok duchovnej opory v tom zmysle, že som nemal vo svojom okolí kresťanských rovesníkov. Preto som to často nemal ľahké a ťažko alebo pomaly som duchovne rástol, často som bol duchovne „lenivý“ a nemal som tú správnu motiváciu. Zažil som aj veľmi ťažké chvíle, keď som bol dosť na dne, ale Boh mi nikdy nedal viac, než by som dokázal zniesť. Cítil som Božiu lásku veľmi silno aj vtedy, keď som Ho dokonca odmietal a utekal pred Ním. A som Mu za Jeho milosť a lásku veľmi vďačný.

Teraz som už ženatý a teším sa na to, keď budem vlastné deti vychovávať a učiť ich o Božej láske.

Štefan Krkoš ml.

Ako poslušné deti, neprispôsobňujúc sa drevnejším v svojej nevedomosti žiadostiam, ale podľa toho Svätého, ktorý vás povolal, aj sami buďte svätí, v každom obcovaní.

1. Petrov 1:14-15

Boh je mocný, Jemu sláva

V detstve mi rodičia prikazovali chodiť do kostola, no nič mi to nedávalo. Vlastne som tam chodil len kvôli tomu, aby som na Vianoce dostal darčeky, lebo tak som bol vychovávaný. Až raz, keď nás začali navštevovať dovtedy neznámi ľudia – kresťania a svojím životom a rozprávaním doslova žiarili, začal som sa zamýšľať nad tým, ako môžu byť takí milí, pokojní, „takí anjelski“, a nechápal som to. Pravidelne nás navštevovali. Naši rodičia uverili a prijali Pána Ježiša ako svojho Záchrancu a Spasiteľa. A tak začali viesť aj nás vo viere.

Cez týchto ľudí sme sa dostali do kontaktu s Detskou misiou a aj s bratom sme začali chodiť na letné tábory, ktoré

organizovala Detská misia. Na jednom z nich som prijal Pána a Boh zmenil môj život. Začal som študovať Bibliu. Uvidel som sa v skutočnom svetle, a tak som chcel, aby ma Boh menil. Modlil som sa z hĺbky svojho srdca a Boh naozaj zmenil môj život.

Boh je mocný. Jedine on dokáže zmeniť naše životy. Život, ktorý žijem teraz s Bohom, by som nevymenil za nič na svete. Mám osobný vzťah s Pánom Ježišom a každý deň sa k Nemu modlím. Teraz, keď viem, že som zachránený, snažím sa svedčiť ľuďom o tom, aký je Boh mocný a že našim záchrancom je jedine Ježiš Kristus. Jemu Sláva.

Roman Krkoš

Pokyny

pre autorov článkov (rukopisov) určených pre uverejnenie v časopise Solas a na web lokality združenia Solas

Príspevky spracujte v elektronickej forme a zasielajte ako prílohu e-mailovej pošty na adresu redakcia.solas@solas.sk v niektorom z týchto formátov: Rich Text Format (rtf), MS Word 97 – 2003 (doc), MS Word 2007 (docx), OpenOffice (sxw, odt). Píšte 12 bodovým písmom *Times New Roman*. Zasláním rukopisu redakcii časopisu *Solas* súčasne dávate súhlas k tomu, že Vaše príspevky budú redakčne spracované pre uverejnenie v časopise a na web stránke združenia Solas (www.solas.sk).

Uvedte vždy svoje plné meno, kontaktnú (spätnú) adresu a telefonický kontakt (adresu a kontakt nezverejňujeme). Uvedte meno alebo literárnu skratku, ktorá má byť uvedená na mieste autora článku.

Text neformátujte, ani nečísľujte strany! Nepoužívajte podčiarknuté písmo! Nepoužívajte orámovanie! Text príspevku ponechajte v jednoduchvej (nenaformátovanej) textovej forme! Ak sa jedná o preklad alebo prevzatý článok, uveďte vždy zdroj (miesto), kde bol článok pôvodne publikovaný, súhlas vydavateľa k prekladu do slovenčiny a k publikovaniu. Informujte redakciu o tom, či článok už bol niekde publikovaný alebo zverejnený na web stránke alebo ho chcete publikovať aj v inom časopise.

Vaše listy, ohlasy, svedectvá, postrehy, poznámky, pripomienky k časopisu posielať na poštovú adresu redakcie: Redakcia Solas, Smreková 11, 010 07 Žilina 7, na horeuvedenú e-mailovú adresu redakcie alebo ako SMS správu na číslo 0948-444155.

Žiadame autorov a prekladateľov, aby sa pri písaní a spracovaní článkov v odkazoch na biblické texty riadili pokynmi uverejnenými v časopise *Solas* číslo 1, zima 2008, strana 47 a používali názvy biblických kníh a ich skratky podľa označenia uvedeného na strane 48. Na vyžiadanie pokyny autorom v elektronickej forme môžeme zaslať.

STVORENIE A SÚÈASNÁ VEDA

Občianske združenia
SOLAS a TEMELIOS

Vás pozývajú na kresťanskú
konferenciu
konanú v dňoch

28. – 30. 8. 2009

Súčasná veda, najmä v oblasti biológie, genetiky a biochémie priniesla mnohé objavy a pozorovania, ktoré jednoznačne poukazujú na dielo Stvoriteľa a potvrdzujú biblickú výpoveď o stvorení. O niektorých z nich, formou prístupnou pre širokú verejnosť, vo svetle biblického zjavenia budeme hovoriť na konferencii.

Hlavný rečník konferencie:

prof. Andy McIntosh, DSc., Univerzita v Leeds, Anglicko

Program:

Čo je veda? – úvod do tematiky (30 min). *Biblický pohľad na vedu* (50 min). *Skameneliny, Dinosauri a Biblia* (60 min). *Zložitosť lietania* (60 min). *Dizajn, Termodynamika a Informácia* (60 min). *Veda a viera ako presvedčenie o veciach, ktoré sa nevidia* (50 min). *Živé organizmy svedčia o Stvoriteľovi* (50 min). *Svedectvo fotonických štruktúr a štruktúrálnej farieb* (30 min).

V zhode s prejednávanou témou pripravujeme krátke **videoprezentácie a panelovú diskusiu**.

Príhlášku na konferenciu môžete poslať e-mailom solas@solas.sk alebo na poštovú adresu **SOLAS, Smreková 11, 010 07 Žilina 7**.

Ubytovanie v internátoch ŽU je typu hotelovej alebo študentskej izby v dvoj- alebo trojlôžkových izbách (<http://vd.internaty.sk>). Platbu za ubytovanie uhradíte priamo poskytovateľovi – ubytovaciemu zariadeniu Veľký diel.

Stravovanie (v prípade viac ako 50-tich záujemcov) v lokalite konferencie v menze univerzity. Stravovanie uhradíte pri registrácii. Alebo je možnosť individuálneho stravovania v blízkych reštauračných zariadeniach.

Dobrovoľný konferenčný poplatok na pokrytie priamych nákladov na konferenciu, uhradíte pri registrácii.

Rezervácia stravy pre osobu/osôb (pri väčšom počte osôb priložte menný zoznam): (nehodiace sa preškrtnite)

28. 8. 2009:			večera
29. 8. 2009:	raňajky	obed	večera
30. 8. 2009:	raňajky	obed	

Dátum: Podpis:

V prípade, že prihlasujete väčší počet osôb, na zvláštnom liste priložte ich menný zoznam s uvedením plného mena, adresy a kontaktu.

Miesto konania konferencie:

Gama klub Veľký diel, blok G-H, Vysokoškolákov 20, 010 08 Žilina (ubytovacie zariadenie Žilinskej univerzity v Žiline). Nachádza sa v tesnej blízkosti obchodných centier Kaufland, Dubeň (Carrefour) a Baumax. GPS: 49° 12' 33.27" N, 18° 45' 28.40" E.

Príchod miestnou dopravou (MHD):

- z centra mesta: Trolejbus č. 5 (smer Vlčince), výstupná zastávka „Obchodná“.
- od hlavnej železničnej a autobusovej stanice: Trolejbus č. 14 (smer Vlčince), výstupná zastávka „Obchodná“.

Informácie o konferencii nájdete aj na www.solas.sk

Harmonogram konferencie:

Registrácia a ubytovanie:

Piatok: 28. 8. 2009; 14,00 hod – 17,00 hod. vo vestibule bloku G-H.

Konferencia:

Piatok: 28. 8. 2009; 17,00 hod – 20,00 hod.

Sobota: 28. 8. 2009; 8,15 hod – 18,00 hod.

Nedeľa: 30. 8. 2009; 8,15 hod – 13,00 hod.

Prihláška na konferenciu **STVORENIE A SÚČASNÁ VEDA**

Prihlášky posielajte na poštovú adresu: **SOLAS, Smreková 11, 010 07 Žilina 7** alebo na e-mailovú adresu: solas@solas.sk alebo k prihláseniu použite web stránku www.solas.sk.

Meno (krstné a priezvisko):

Ulica:

Obec:

PSC a doručovacia pošta:

Telefónne číslo:

E-mail:

V prípade, že prihlasujete väčší počet osôb, na zvláštnom liste priložte ich menný zoznam s uvedením plného mena, adresy a kontaktu.

Dátum: Podpis:

Solas č. 3, leto 2009

Časopis *Solas* vydáva občianske združenie Solas, Smreková 11, 010 07 Žilina 7.
Je evidovaný ministerstvom kultúry SR pod číslom EV 22/08.

Vychádza štyrikrát do roka.

Je nepredajný.

Žiadosti o zaradenie do zoznamu odberateľov pošlite na poštovú
alebo e-mailovú adresu redakcie.

Dobrovoľné finančné príspevky a dary môžete posielat na VÚB Žilina,
číslo účtu: 2486916455/0200

Zodpovedný redaktor: Drahoslav Vajda

Fotografie na obálke: Lubo Bechný

Fotografie vo vnútri čísla: Redakcia *Solas*

Adresa redakcie: Redakcia Solas, Smreková 11, 010 07 Žilina 7
Tel.: 0948 444 155; e-mail: redakcia.solas@solas.sk

www.solas.sk

ISSN 1337-883X

SOLA SCRIPTURA
SOLUS CHRISTUS
SOLA GRATIA
SOLA FIDE
SOLI DEO GLORIA

Solas

Človek je čo do svojich dní ako tráva; kvitne ako kvet na poli; lebo len čo prejde po ňom vietor, už aj ho niet, a jeho miesto ho viacej nepozná.

Ale milosť Hospodinova trvá od vekov až na veky nad tými, ktorí sa ho boja, a jeho spravodlivosť detným deťom, tým, ktorí ostríhajú jeho smluvu a ktorí pamätajú na jeho ustanovenia, aby ich činili.

Žalm 103

Jedine Bohu patrí sláva

Časopis Solas je, alebo sa môže stať, aj Vaším časopisom. Čítajte, rozširujte, podporujte ho. Prispievajte svojimi článkami, svojím svedectvom. Podporujte ho modlitebne, podporujte ho finančne.